

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

LAI PRETDABISKUMA SLUDINĀTĀJI APKLUST!

Jau rakstījām, ka šā gada februārī Eiropas Parlaments pieņēma perversiju sludinātājus Ulrikes Lunačekas skandalozo rezolūciju “Par Eiropas Savienības celvedi homofobijas un ar dzimumorientāciju un dzimumidentitāti saistītas diskriminācijas apkarošanai”. Tā paredz visās Eiropas Savienības dalībvalstīs samaitāt cilvēkiem prātus un iebiedēt viņus teikt patiesību par seksuālo perversiju graužošo ietekmi. Kā piemērs šai cilvēka cieņu pazemojošajai propagandai bija 6. jūnija LTV1 raidījums “Aizliegtais paņēmieni”. Vienīgais raidījuma viesis, kurš sauca lietas istajā vārdā un protestēja pret nenormālības pārtaisīšanu par normu, bija mācītājs Ivo Pavlovičs. Mācītāja drosmīgi paustā, veselīgā attieksme pamudināja viņu uzaicināt uz plašāku sarunu.

Saruna ar Pēterupes un Skultes evaņģēliski
luterisko draudžu mācītāju **Ivo Pavloviču**

DIEVA KĀRTĪBA IR ACĪM REDZAMA

DDD: Ar Eiropas Savienības institūciju un dažādu amorālu nevalstisko organizāciju gādību šobrīd arī Latvijā ir uzsākta intensīva homoseksuālisma propaganda. Kā jūs kā mācītājs raugāties uz šo parādību?

Ivo Pavlovičs: Katrā ziņā jebkāda homoseksuālisma ideju propaganda nepārprotami ir ļoti nedemokrātisks paņēmieni un politisks spiediens uz sabiedrību. Jo tad, kad šī

tēma godīgi tiek apskatīta publiskajā telpā, mēs redzam, ka lielākā daļa sabiedrības, paldies Dievam, ir veselīgi domājoša.

DDD: Kā to saprast – godīgi tiek apskatīta?

I.P.: Godīgi – tas nozīmē, ka netiek politiski angažēts kāds raidījums vai tendenciozs sižets. Diemžēl valsts finansētajos medijos tāds – politiski neangažēts – neesmu redzējis.

Mūsu valstī lielākā daļa cilvēku ir veselīgi domājoši, un viņu uzskati, dzīves uztvere, ir balstīta dabiskās un tradicionālās ģimenes vērtībās. Lūk, tāpēc nedemokrātisms izpaužas tādē-

“Jā, ir jāsaka patiesība, un tā nav naida, neiecietības izpausme – patiesība ir skarba, bet patiesa. Tā ir draudzīgi pasniegta roka...”

jādi, ka bieži vien ar masu saziņas līdzekļu starpniecību tiek mēģināts pateikt: ja tu esi normālas ģimenes vērtību piekritējs – ģimenes, kur ir mamma, tētis, bērniņi – un tu vari novilkt robežu starp normālu

ģimeni un nenormālu jeb amorālu kopdzīvi, kurā ir divas sievietes vai divi vīrieši un, pasarg’ Dievs, vēl bērni pa vidu, tad tu paud neiecietību, kurini naidu u.tml.

Turpinājums 4. lpp.

KĀPĒC NENOTIESĀ XX GADSIMTA ŠAUSMĪGĀKO NOZIEDZNIEKU?

Alfrēds Suipe

Latvijas nacionālais
partizāns

Vilnis Eisters

Bijušais kapteinis

NEATBILDĒTI JAUTĀJUMI

Mēs, Alfrēds Suipe un Vilnis Eisters, divas paudzes pārstāvji, tikamies XX gadsimta noziedzīgās “tirgus dienas” piemiņas

pasākumā – 23.augustā. Tā ir diena, kad iesākās latviešu tautas “Golgātas ceļš” – ceļš, kurš vēl nav beidzies! Ejot šo ceļu dažādos

vecumos, mēs neatrodam atbildi uz jautājumiem:

- Par kādiem pasaules grēkiem iznīcinām mūsu tautu?
- Kāpēc un kam mūsu tautas traģēdija sagādā gandarījumu?
- Kam traucē latviešu tautas esamība pie Dzintara jūras?
- Kam traucē viedā tauta, ar savu unikālo kultūras mantojumu, godīgumu, darba tikumu, toleranci pret citām tautām?

Mēs neesam sagrābuši svešas zemes, kuras Dievs atvēlējis citām tautām. Mēs neesam kolonizējuši un izmantojuši citu tautu vergu darba augļus, mēs neesam Pestītāju situācijā. Mēs esam godā turējuši savu Dievu mācību par tikumiem. Mēs esam kalpojuši un svēti sekojoši viņu uzstādītiem morāles likumiem.

Mēs nekad neesam uzskatījuši sevi par šo DIEVU “izredzēto tautu”. Vai to uzskata par mūsu tautas vājuma pazīmi, varbūt “neērtību” tām tautām, kuras savā liekulībā, nododot Visvareno Dievu, izgudrojušas, ka, kalpojot Sātanam – Dieva pretiniekam, var iegūt sev, tikai sev melīgus labumus un “cieņu”?

Mēs jautājam sev: kad pienāks šo neliešu Patiesības Tiesa? Mēs jautājam sev un Pasaulei: kad šīs nelietīgās būtnes kļūs par cilvēkiem ar sirdsapziņu un kad Sirdsapziņa viņus tiesās? Šodien bez Sirdsapziņas viņi nav spējīgi apziņoties un notiesāt NOZIEGUMUS pret latviešu tautu un citām tautām, mūsu likteņbrāļiem un māsām.

Turpinājums 3. lpp.

PRIECĪGUS VASARAS SAULGRIEŽUS!

Lai Saulgriežos līgotājus sasilda
Jāņuguns liesmas, skanīgas Līgo
dziesmas un dabas daiļums!

Līgodama vien atnāca
Tā liksmā Jāņu diena
Pār siliem, pār mežiem,
Pār mieziņu tīrumiem.

Saule brida rudzu lauku
Pelēkiem lindrakiem.
Pacel, saule, lindraciņus,
Lai ziediņi nenobira.

Šajā numurā lasiet!

BERKLAVS VĒLĒJĀS, LAI KOLONISTI AIZBRAUC

→ 2. lpp.

Kā vērtēt EIROPAPARLAMENTA VĒLĒŠANU rezultātus?

→ 2. lpp.

“KA” – autogaismas, lai glābtu dzīvību!

→ 7. lpp.

UZMANĪBU!

Nākamais laikraksta “DDD” numurs
(Nr.13(315)) iznāks pēc trim nedēļām –
11. jūlijā.

Kā vērtēt EIROPARLAMENTA VĒLĒŠANU rezultātus?

Aivars Gedroics

Biedrības “Latvietis” dalībnieks

Vispirms gribētu izteikt sirsnīgu pateicību visiem, kas šo nožēlojamo, cionistu-masonu-pederastu ložu organizēto pasākumu ignorēja un nepiedalījās tajā. Šādu ļaužu bija teju 70% no visiem vēlēšanu sarakstā iekļautajiem. Protams, katram bija savi motīvi, kāpēc viņi vēlēšanās nepiedalījās, sākot ar banālu slinkumu un beidzot ar savas politiskās pozīcijas demonstrēšanu. Es šajās EP vēlēšanās (tāpat kā, starp

rināja arī caurkritušais premjers Dombrovskis, izsakot “sirsnīgu pateicību visiem, kas šīn dienā izpildīja savu “pilsoņa pienākumu””. Un bija jau šim tipam, par ko priecāties – teju puse balsojušo atbals-tīja viņa noziedzīgo bandu, iedodot viņiem 4 vietas no 8. Acīmredzot cilvēciņi jau ir paspējuši aizmirst, kā šis kundziņš *stabilizēja krīzes budžetu* uz viņu rēķina, bet varbūt daļa pat ir lepnī par to, ka viņiem šāds “gods” tika uzticēts. Ne jau velti kosmopolitiskie saziņas līdzekļi tā agitēja par nepieciešamību VISIEM piedalīties vēlēšanās, labi zinot, ka tie ļaudis, kas ikdienā par politiku neinteresējas, nobalsos par to, ko visbiežāk redz TV ekrānā un dzird radio – tā tas notika arī šoreiz. Jebkurā gadījumā “Vienotība” nu var neuztraukties – tauta piedos viņiem visu, lai arī ko tie darītu, un *skrūves tai piegriez* var vēl stingrāk.

Ar dziļu nožēlu varu komentēt arī **I.Grigules** ie-kļūšanu EP. Sākot ar loģis-

“Visbeidzot. No “nacionālās” apvienības ievēlētais R. Zīle jau pirms 20 gadiem parādīja, ka ir nožēlojams liberālis kā politiskos, tā ekonomiskos jautājumos, un latviešu tautas liktenis viņam nerūp ne tik, cik melns aiz naga.”

citū, divās iepriekšējās arī) nepiedalījos divu iemeslu dēļ – pirmkārt, nevēlējos kaut pastarpināti atzīt Latvijas atrašanās ES un EP tiesības komandēt dzīvi Latvijā leģitimitāti; otrkārt, kā parasti, nebija nevienas man simpātiskas partijas, kuras programmu būtu vēlēties atbalstīt (ar skaudību varēju vien noraudzīties uz frančiem, kam bija M.Lepēnas vadītā Nacionālā Fronte vai angļiem, kuriem bija Neatkarības partija – mums šādu veidojumu, kas atklāti deklarē nepieciešamību cīnīties par ES sabrukumu, šobrīd nav). Gribu arī atzīmēt, ka maz ticu iespējai efektīvi graut ES no iekšpuses, manuprāt, to daudz izdevīgāk ir darīt, *ar bandītiem pie viena galda nesēžot un viņu iezīmētās kārtis nespēlējot*.

Kā liecina TV redzētie kadri, tad pamatā vēlētaji bija pensionāri, kuri vēlēšanās parasti piedalās, pirmkārt, tāpēc, ka tā ir viņiem laba izklaide vienmuļajā, pelēcīgajā ikdienā; otrkārt, no PSRS laikiem ir *ieborēts*, un valdošajiem spēkiem pakāpīgie saziņas līdzekļi to arī nepārtraukti sludina, tā apzināti maldinot tautu, ka piedalīties vēlēšanās esot “pilsoņa pienākums”, lai gan pat PSRS konstitūcijā tas tika definēts kā tiesības (reāli gan to uzspiežot kā pienākumu).

Mitu par “pilsoņa pienākumu” ar prieku apstip-

kiem un pareiziem aicinājumiem torpedēt “jevrika” ieviešanu, Grigule ātri vien šim teātrim meta mieru un pievērsās milzu apmēros izplūdušai savas personas slavīnāšanai par, Dievs vien zina, no kurienes iegūtiem miljoniem. Viens gan ir skaidrs – ja kaut pusi no šīs naudas viņa būtu novirzījis J.Sila izstrādāto grozījumu Satversmē reklamēšanai un notāra pakalpojumu apmaksai, tad nepieciešamie 30 000 parakstu tiktu savākti, un tagad mēs varētu ķerties pie parakstu vākšanas otrās kārtas – taču tas nebija mērķis.

Nedaudz mani pārsteidza “SC” neveiksme, šai partijai arī es prognozeju 2–3 vietas. Jāsecina, ka daudzi okupanti un viņiem līdzjūtošie likumīgie pilsoņi nolēma uzticēties *pārbau-dītām vērtībām* – židietai **Ždanokai**, kura pēdējo 10 gadu laikā jau uzskatāmi parādīja, cik naidīga viņa ir pret Latviju un Latviešiem, un no sirds dara visu, kas tās spēkos, lai mums kaitētu. Tāpat Daugavpilī spīdošus panākumus guva cits žīds – **Mirskis-Vinckovičs**, kura partijai “Alternatīva” tikai 1,5 % pietrūka līdz 1 vietas iegūšanai EP. Šiem židiem, protams, nav nekā kopīga ar žīdu tautu Izraēlā, kas dzīvo savā senču zemē un savā vairumā, esmu pārliecināts, nevēl ļaunu mūsu zemei un tautai.

Turpinājums 8. lpp.

BERKLAVS VĒLĒJĀS, LAI KOLONISTI AIZBRAUC

Liene Apine

Pieminot Eduarda Berklava simtgadi, notika vairāki pasākumi gan Okupācijas muzejā, gan Kara muzejā. Pie ēkas Rīgā, Brīvības ielā, kurā ilgu gadu dzīvoja Eduards Berklavs, 15. jūnijā tika atklāta piemiņas plāksne.

Kopā ar laikraksta “DDD” galveno redaktori Līgu Muzikanti apmeklējām Rītvāra Jansona vadīto piemiņas vakaru Okupācijas muzejā. Vēsturnieki, Eduarda Berklava draugi un līdzgaitnieki centās atcerēties, kāds bija Berklavs, kādi ideāli viņu vadīja. Vairākkārt tika pieminēta Eduarda Berklava cerība, ka nacionāli noskaņotās latviešu partijas spēš apvienoties un kopīgi atjaunot latviešu Latviju. Diemžēl neviens no pasākuma organizatoriem un izteikties uzaicinātajiem draugiem nepieminēja pašu galveno – to, ka Eduards Berklavs vēlējās, lai apvienošanās notiek ap Latvijas deokupācijas un dekolonizācijas ideju. Un, kad Līga Muzikante, stāstot par Eduarda Berklava sirsnīgo attieksmi pret Latvijas Nacionālo fronti, laikrakstu “DDD”, pasākuma organizatoriem un apmeklētājiem atgādināja par to, ka Berklavs visvairāk vēlē-

jās, lai tiktu likvidētas okupācijas sekas un no Latvijas aizbrauktu okupanti un kolonisti, pasākuma vadītājs, vēsturnieks, Nacionālās apvienības pārstāvis Rītvārs Jansons, jūtami satraucies, mēģināja viņu pārtraukt, norādot, ka tas šobrīd nav vissvarīgākais, jo pasākums esot veltīts Eduarda Berklava dzīves piemiņai... Bet viņa dzīvi taču nevar pieminēt, noklusējot galvenos centienus! Līgas Muzikantes teiktais guva atzinību vairākos pasākuma apmeklētājos, taču uzaicinātajos runas vīros un sievās – tikai mulsumu un acu noduršanu.

Šāda izturēšanās – Berklava taisnīgās vēlmes un centienu ignorēšana – mani uzvedināja uz domu par liekulību. Runātāji slavēja Berklavu, bet izlikās nezinām, ka viņš atbalstīja un no sirds vēlējās, lai ikviena latviešu partija, sabiedriskā organizācija iestātos par Latvijas deokupāciju, dekolonizāciju, dekolonizāciju. Tikai viens Eduarda Berklava līdzgaitnieks, acīmredzot “DDD” redaktors teiktā iedvesmots, pasākuma beigās neizturēja liekulīgo atmosfēru, piecēlās un sacīja, ka, godinot Berklavu piemiņu, mums ir jāpanāk DDD realizēšana!

PAR BŪTISKO DIEMŽĒL NERUNĀ

Saruna ar Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētāju **Aivaru Gardu**

DDD: *Kādu jūs atceraties Eduardu Berklavu? Kāpēc, jūsuprāt, par to, ka viņš iestājās par deokupāciju un dekolonizāciju, atklāti neviens šobrīd nerunā?*

Aivars Garda: Jūs bijāt tajā pasākumā, bet es nebiju, taču ticu, ka tur bija tā, kā stāstāt. Ir slikti, ka viņi nerunāja par galveno, ko Berklavs līdz savām pēdējām dienām uzsvēra, ka ir jāveic dekolonizācija – vai tā būtu brīvprātīga repatriācija vai kā, bet ir jāpanāk, lai okupanti aizbrauc. Viņš par savu pārliecību šajā jautājumā ir ļoti cietis visu savu mūžu. Pat padomju laikos, būdams augsta amatpersona Latvijā, viņš cīnījās pret kolonistu iebraukšanu Latvijā. Par to Hruščovs, kad bija atbraucis uz Rīgu, Berklavu ļoti sabāra, un pēc kāda laika viņu pat izsūtīja uz Krieviju.

Atminos, sarunā ar mani Berklavs par Krievijā pavadīto laiku stāstīja, ka vietējie krievi ļoti labi pret viņu izturējās. Berklavs secināja: patiešām, labi cilvēki, bet līdz brīdim, kad viņš sacījis, ka Latvijā ir sabraukuši par daudz krievu, ka viņiem vajadzētu doties mājās... Pēc šādiem izteikumiem attieksme uzreiz esot mainījusies, viņi kļuvuši agresīvi un naidīgi. Tieši tādi paši tie okupanti ir šeit. Cik viņi būs mīļi, izpatīgi, ja runāsit ar viņiem krieviski – viņi būs labākie cilvēki pasaulē. Bet, tiklīdz pateiksit viņiem – tu mūsu zemē esi svešais, neesi šeit vajadzīgs, tu esi kolonists un vācies prom – tā uzreiz sacēlas spuras kā ezim vai dzeloņcūkai, pilnībā parādot viņu šovinismu.

Kā varam redzēt sporta žurnālista Normunda Melderā rakstā “Soči 2014 jeb *Rossija, Rossija, Rosija*”, kas vairākos turpinājumos tika publicēts mūsu laikrakstā, šis pats šovinisms izpaudās arī Olimpiskajās spēlēs Sočos. Tas tagad būtiski pārņēmis Krieviju. Kopš Putins pievienoja

Krievijai Krimu, šovinisms ir pārņēmis visu valsti. Krievi ir tik priecīgi, ka Putins tā izdarīja, un gaida nākamo soli – lai Putins obligāti paņemtu arī Austrumukrainas daļu. Daži politologi, kuru viedoklim uzticos, gan uzskata, ka Putins šobrīd ir norobežojies no šādas iespējas.

Bet vēl par Berklavu. Tas, ka cilvēki, kuri pulcējās, lai piemiņas pasākumā viņu it kā atcerētos, nerunāja par dekolonizāciju – ideju, par ko viņš ir cīnījies visu savu mūžu, liecina, ka viņi ir gana glēvi, jo, lūk, par to nav pieņemts runāt. Sapulces vadītājs noteikti bija ļoti neveiklā situācijā, kad Līga Muzikante uzstājoties pieminēja šo patieso faktu, citi oficiālie viesi arī bailīgi to neatbalstīja. Tātad ar latviešiem notiek patiešām kaut kas ļoti divains, viņi ir zaudējuši pašcieņu.

Pasākums, manā skatījumā, ir bijis bezjēdzīgs, jo tajā nav skarts galvenais jautājums, par ko Berklavs cīnījās visu savu mūžu. Tas vēl joprojām ir mūsu tautas un valsts galvenais jautājums – ja to nerisināsim, tad mums ir beigas.

VALSTS AMATPERSONU BAILES UN MUĻĶĪBA

DDD: *14. jūnija runās pie Brīvības pieminekļa vairākkārt izskanēja aicinājums mācīties no situācijas Ukrainā un domāt par drošību un valsts aizsardzību. Diemžēl neviena amatpersona nerunā par vislielāko Latvijas neatkarības draudu – lielo okupantu un kolonistu skaitu Latvijā. Vai, jūsuprāt, Valsts prezidents, Saeimas priekšsēdētāja, Ministru prezidente un citas amatpersonas tiešām nesaprot, vai tikai izliekas, ka nesaprot, ka bez deokupācijas un dekolonizācijas Latvijas valsts un tautas drošība ir apdraudēta?*

“Atgādināšu, ka kolonisti, balsojot par krievu valodu kā otro valsts valodu, priecājosies par Krimas aneksiju, būtībā parādīja, kāda būtu viņu attieksme, kā viņi priecātos par Latvijas aneksiju.”

Aivars Garda: Mēs jau paši intervijās esam uzdėvuši šo jautājumu un paši arī atbildējuši – tas ir gan, gan. Gan nesaprot, gan baidās par to runāt, jo negrib zaudēt savus amatus. Es arī esmu sašutis par šādu glēvulību un nodevību! Visdivainākais, ka izvairīšanās no okupācijas seku likvidēšanas turpinās pat pēc tam, kad kolonisti darbos ir parādījuši savu neuzticamību.

Atgādināšu, ka kolonisti, balsojot par krievu valodu kā otro valsts valodu, priecājosies par Krimas aneksiju, būtībā parādīja, kāda būtu viņu attieksme, kā viņi priecātos par Latvijas aneksiju. Ja Putins nolēmu pievienot Latviju Krievijai, tad visi, kas balsoja par krievu valodu, skrietu balsot kopā ar tiem, kuriem nav tiesību balsot, un tāpat kā 1940. gadā piektā kolonna un mūsu pašu nodevēji tankus sagaidītu ar puķēm.

KĀDA BŪS UKRAINAS NĀKOTNE?

DDD: *Ja jau reiz pieminējāt notikumus Ukrainā, kā, jūsuprāt, attīstīsies turpmākie notikumi? Kāda nākotne gaida Ukrainu?*

Aivars Garda: Runājot par Ukrainu, esmu dzirdējis dažādus varantus, dažādus scenārijus, kā varētu risināties notikumi. Izskan prognozes, ka Ukraina sadalīsies – Austrumu reģioni atdalīsies un, iespējams, tāpat kā Krima lūgs, lai Krievija uzņem tos savā sastāvā. Savukārt viena daļa Ukrainas Dienvidu pievienosies Ungārijai, bet cita daļa – Rumānijai. Ukraina kā valsts saglabāšoties centrālās daļas robežās – ap Kijevu.

Turpinājums 5. lpp.

KĀPĒC NENOTIESĀ XX GADSIMTA ŠAUSMĪGĀKO NOZIEDZNIEKU?

Turpinājums no 1. lpp.

DIVU PAAUDŽU PIEREDZE

Katrā no mums ir ielikts labais un sliktais, jo tā ir iekārtota pasaule. Un iespējamā laimes sakne var būt slēpjas cilvēka pacietībā – pacietībā, kura uzliek pienākumu. Pienākums pret mirušajiem, kurus noslepkavoja “sātana kalpi”. Cilvēki mira Sibīrijā, Gulagā un čekas mocību pagrabos ar cerībām uz “civilizētās pasaules” reālo palīdzību, nevis uz teorētisko vāvuļošanu, ka viņi nav aizmirsti. Gaidīja no Rietumiem reālu palīdzību. Nesagaidīja – sagaidīja iznīcības turpinājumu.

Vienam no mums ir dzīves 90. gadu sliksnis. Cilvēks, kuram atmiņā ir bērnība un jaunība plaukstojā Latvijas valstī, pieredze, kā tā tika iznīcināta. Atmiņa par PSRS meliem un provokācijām, par Baigo gadu, par Latvijas valdības lētticību un uzticēšanos sarkano būtnu sātanismam. Pieredze, kad latviešu tauta centās, glābt Latvijas varas lētticību un vājumu, iekļauties Latvijas nacionālo partizānu cīņā, rindās, pretojoties PSRS okupantiem. Pieredze par maldīgo cerību laiku, kad bunkuros klausījames radio ar sajūsmu, ka Rietumu “civilizācija” neatzīst Baltijas valstu iekļaušanu PSRS sastāvā – tas deva cīņas sparū noturēties līdz palīdzībai no Rietumiem. Pieredze par XX gs. Rietumu “civilizācijas” nodevību, zaudētās ilūzijas par Rietumu cilvēciskajām vērtībām. Rietumeiropas valstu un ASV izsniegto licenci Baltijas tautu slepkavošanai. Rietumu civilizācijas Uzvaras orģijas kopā ar SĀTANU, kas Baltijas tautām nozīmēja bērū laika sākumu. Jaunības pieredze – par pierādīto latvieša jauneklā varonību, aizstāvēt savu tautu – latviešu tautu, kad sekoja trīskārtējs “apbalvojums” pēc 58.panta ar 25 gadu verdzību krievu-padomju tautas labā. Septiņus gadus badā un aukstumā vergoja, ceļot “gaišo komunisma nākotni”, padomju ellē, PSRS (okupētājvalstī) Ziemeļos – Budovičagas, Kuciginas un Sopkas urāna šahtās, kurās izdzīvot nav iespējams tāpat kā no urāna iegūtās atombumbas – Krievijas varenības pamatlīdzekli.

Neapstrīdami, ka pasaulē eksistē Labie spēki, kuri glābj un uzliek pienākumu – cīnīties līdz galam par savu tautu. Vai nu ar šo spēku mājienu, bet “savu dieviņu izredzētie sātana dienestā” no pasaules skatuves novāca Staļinu – Rietumu sabiedroto un draugu, pilnvaroto latviešu tautas iznīcināšanai. Tad notika gaidītā atgriešanās Dzimtenē, ar mantojumu cīnīties līdz galam par savas tautas dzīvību!

No nākošās paaudzes pārstāvis atnāca šajā pasaulē naktī, kad Latvijā dega maz Jāņuguņi, jo blāzmoja kara ugunis; kad divi jaunumi, nespēdami sadalīt “tirgus dienā” no tirgoto laupījumu, bija sakāvušies. Uz austrumiem devās ešeloni, kuros mūžībā tika aizsūtīti viņa nekad neiepazītie tuvinieki, kuros paņēma Sibīrijas sniegi un Vjatlaga “dieva izredzēto” čekista Levinsona lode, vai bada diēta, kaut arī visi mira ar analoģu diagnozi – sirds nepietiekamība. Pāri paliek tikai piemiņa.

Bērnība Kurzemes (Asinszemes) katlā. Difterijas epidēmija plāva latviešu bērnu. Taču pie vismaz viena – pie izredzētā – atnāca glābējs. Glābējs ģērbies svešā formā, nosalis un nosnidzis, bet smaidošs un labestīgs – vācu armijas kara ārsts ar lazaretē paņemtu seruma ampulām. “FAŠISTS” izglāba latviešu zēna dzīvību, kurš daudzus gadus arī bija “fašistēns”, bet tagad jau izaudzis kā “fašists” savā, bet joprojām okupētajā zemē.

Tēvs! Parasts Latvietis. Tiekot pie dokumentu izgatavošanas, viņš glāba latviešus no vācu leģiona, pēc tam neizglābtajiem leģionāriem un nacionālajiem partizāniem izsniedza atbilstošus dokumentus, lai glābtu no nezvēru nāgēm. “Īstenie” latvieši nodeva čekistu apkampienos, tie nomaucā nagus un uz 10 gadiem nosūtīja “izlaboties” Mordovijas lēģeros. Bet pēc labošanas kursa iznāca – neizlabots. Kā atzinību un pateicību tēvam nacionālie partizāni izglāba ģimeni no izsūtīšanas, un 1949. gadā nomaldināja ķērājus no ekskluzīva medījuma. Dēls izgāja visu programmu, kas pienācās “okupantu dzimtenes nodevēja” ģimenes loceklim. Pazemojumi no varas un “tuvinieku”, latviešu kolaboracionistu puses.

Visur un vienmēr pazemojumi skanēja latviešu mēlē. Aizliegums mācīties klātienē jūrskolā, pēc diplomu iegūšanas neklātienē: “Jums neuzticas! Jūs jūrā nelaidīsīm!” Atkal bija glābēji, šoreiz igauņi. Tur ieguva diplomam atbilstošu statusu un cieņu, arī nacionālā pašlepnuma augstāko skolu. Mantojumā no “okupantu dzimtenes nodevēja” saņēma bagātīgu un šodien vērtīgu mantojumu, vārdus, kas izskanēja pirmsnāves stundā: “Es vēlētos, lai kādreiz nākotnē Rietumu nodevēju cilindri karātos to prieku galotnēs, kuras zāģēja līdz nāvei nomocītie baltieši! Saprātu, kam nedrīkst lētticīgi uzticēties! Kas nodevis vienreiz – nodos arī citreiz!” Pēdējie vārdi: “Lai DIEVS nedod piedzīvot latviešu tautai tos laikus, kad no šīs pasaules aizies pēdējais Gulaga gūsteknis un de-

portētais – visi piekritis un nenoticēs, ka šādas šausmas bija notikušas. Kad nebūs neviens, kas pieprasīs nosodīt un notiesāt XX gadsimta noziedzniekus un viņu līdzdalībniekus. Nodevējus un nozieguma piekritējus!”

Tomēr mēs – šī raksta autori – neesam tādi tikai divi, tādi ir tūkstošiem latviešu un viņu ģimeņu. Visi vēlas vienu – notiesāt noziedzniekus, atbrīvot mūsu Latviju no noziedznieku klātbūtnes. LAI NEKAD TAS NEATKĀRTOTOS!

SAPNIS PAR DDD UN NIRNBERGU-2

Daudzi upuri klusībā lolo sapni par DDD, par Nirnbergu-2. Tikai atkal katrs atsevišķi, katrs savā sāpju čupīnā. Mums ir kopēja tragēdija, kopēja sāpe un cerība! Jānotiek kopējai kolektīvai prasībai, kā kolektīva ir kopēja atbildība noziedzniekiem, noklusētajiem, kas ir līdzīga rīcība līdzdalībai. Neviens mūsu vietā to nedarīs, nepieprasīs! Rietumi toreiz uzskatīja, kā izteicās ASV prezidents Rūzvelts: “Paies desmit vai divdesmit gadi, baltiešu tautas pierādīs sadzīvības ar krieviem.” Pagājuši jau 70 gadi, bet mēs

vēl neesam saraduši, ja nu vienīgi ar “nolemtību”... Pieraduši pie sava upurjēra statusa, pieraduši pie nebeidzamām sēru lenšu procesijām pavasarī, vasarā, rudenī un ziemā.

Rietumi uzspieda kaut kādu integrāciju, latviešu tautai uzspieda kapitulāciju liberālo cilvēktiesību – patiesībā anarhijas vārdā. Kā var integrēt naidīgus okupantus, kuri visi kā viens ir kolektīvi atbildīgi par noziegumiem, kuri savā nesodāmības apziņā vēlas vienu – būt par saimniekiem, par privilģētu kastu Latvijā! Nozieguma nesodāmība – rada nozieguma recidīvu. Revanšisti un recidivisti jau klauvē pie Nāves meridiāna. Piedošanas lūgšanu no XX gs. noziedzniekiem nesagaidīs neviens – to viņi uzskata par Krievijas “varenības” vājuma izpausmi.

Visi Rietumu pasaules argumenti, atrunāšanās par komunisma noziegumu nosodīšanu, bet noziedznieku netiesāšana, līdzdalībnieku neizraidīšana, DDD neveikšana, ir vienkārši smieklīgi. Mēs nebrīnāmies, ka latviešu asinīm atpraipītie kolaboracionisti vēlas integrēties ar līdzīgiem bendēm no cittautiešu vidus, kuri arī uztur šo utopisko ideju. Šie kolaboracionisti latvis-

ko nostāju jau pārdevuši par Jūdasa grašiem aktīvās okupācijas gados. Viņi kopā cēnsas aizstāvēties un nepieļaut iespēju tikt notiesātiem.

Vājprātīgo tuvredzība! Mēs esam vāji savā nacionālajā pašapziņā, jo mūs vada vēl vājāki cilvēciņi, kuriem vispār nav cilvēciskās pašapziņas, kur nu vēl

“Visi vēlas vienu – notiesāt noziedzniekus, atbrīvot mūsu Latviju no noziedznieku klātbūtnes. LAI NEKAD TAS NEATKĀRTOTOS!”

Arī galvenais krievvalodīgo vadošais “avangards” – pārkrievojie ebreji, savas tautas tradīciju nodevēji, antisemitisma provokatori – cīnās pret komunisma noziegumu notiesāšanu, jo citādi vēl atklāsies, ka viņi bijuši šī nozieguma arhitekti. Arī dažiem deportētiem židiem, kuri cieta no sarkanā terora vardarbības, šķiet, izdevīgāk ir būt “nacisma upuru statusā”. Izdevīgāk ir piedalīties to latviešu nomelnošanā, kuri varonīgi cīnījās pret sarkano mēri, un ģirgāties par Latvijas lētticīgajiem varnešiem, kuri nepretojās ne 1940.gadā, ne šodien. Viņi ļoti labi ir iepazinuši šādu vāju varu psiholoģiju un, ar to manipulējot, izgriež rokas uz muguras visai latviešu tautai. Viņuprāt, upuris vienmēr paliks vainīgs, ja viņš izvēlas tādu pozīciju!

Turpmāk vēl...

Viņu Latvijā ir PĀRĀK DAUDZ!

Saruna ar biedrības “Latvietis” dalībnieku **Leonardu Inkinu**

Turpinājums no iepriekšējā numura

LATVIEŠIEM BEIDZOT IR JĀVEIDO SAVA VALSTS

Leonards Inkins: Mums nav jāpalīdz Latvijā dzīvojošajiem krievvalodīgajiem šeit labi justies. Ja viņiem iemācīsim latviešu valodu, tie ieņems

L.I.: Viņu ir ļoti daudz, un mēs viņus ar savu uzšņācienu un nerunāšanu viņu valodā būtiski ietekmēt nevaram. Viņiem ir savi laikraksti, savi televīzijas kanāli, savi interneti, savi servisi, savi veikali – visa pietiek, un mēs neesam viņiem īpaši vajadzīgi. Par mums viņi domā tikai brīžos, kad uzdrošināmies nepakļauties un atļaujamies traucēt. Esam pieļāvuši, ka viņi ir izvei-

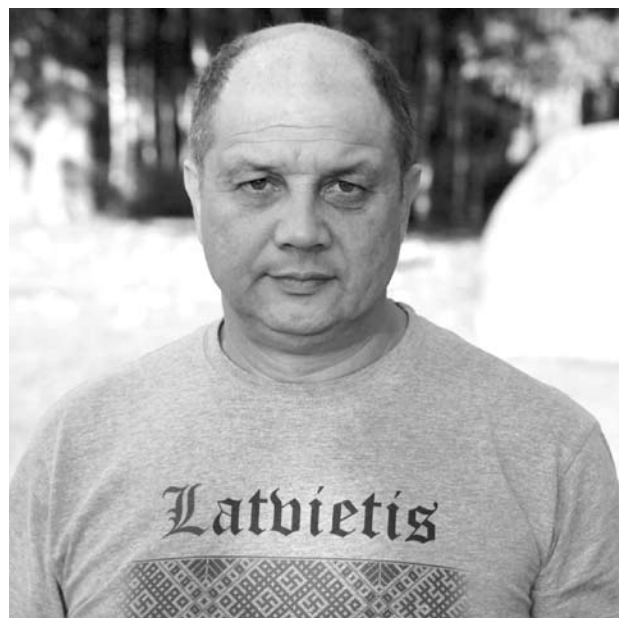
“Tie cilvēki, kas neglābj savu valsti, nerūpējas par savu tautu un ģimeni, patiesībā dara to, ko viņi negrib un kas viņiem nav vēlams un pat ir nāvējošs.”

amatus valsts iestādēs un citās darba vietās. Tad jau patiesībā darbojamies pašī pret savām interesēm.

DDD: Vienīgi problēma ir tā, ka viņu ir tik daudz, ka viņiem ir labi, kaut arī nezina latviešu valodu – viņi ir pašpietiekami, viņiem ir pilnīgi vienalga, vai mēs cenšamies tiem mācīt latviešu valodu vai necenšamies.

dojuši **savu** valsti **mūsu** valstī, bet mēs **savu** valsti savā dzimtenē neesam izveidojuši. Latviešiem beidzot ir jāveido sava valsts. Ir jāveido sava valsts, lai mums pašiem būtu savas bankas, savi laikraksti, sava televīzija, savi interneti – viss savs.

Bet to mēs varam darīt, ja latvietim, kurš šo jau-

tājumu lemj, ir saprotams, kas ir latvietība, kādēļ ir tik svarīgi būt latvietim. Diemžēl daudzi to nesaprot. Viņiem tas liekas mazsvarīgi un apgrūtināts.

DDD: Problēma ir tā, ka cilvēki nav uzdevuši sev jautājumu, kāda vispār ir dzīves jēga? Neatkarīgi no tautības, ja cilvēks uz-

nekādi nevarēs izbēgt no nacionalitātes kā viena no komponentiem, kas nepieciešams, lai atbildētu uz šo jautājumu.

L.I.: Par to ir neatlaidīgi jārunā jums un mums. Vislabāk cilvēks dara to, līdz kam viņš pats it kā ir aizdomājies.

Turpinājums 6. lpp.

LAI PRETDABISKUMA SLUDINĀTĀJI APKLUST!

Turpinājums no 1. lpp.

Ivo Pavlovičs: Pēdējā laikā tas iegūst pat politisku nokrāsu – ja tu iebilsti pret homoseksuālistu, tu atbalsti Krievijas politiku... Tās visas ir spekulācijas un manipulācijas, jo ir taču pavisam vienkārši saprotams, ka ir normālas vērtības, runājot par ģimeni, un ir novirzes.

DDD: Manuprāt, ne tikai paši homoseksuāļi, bet arī cilvēki, kas uzskata homoseksuālistu par normu, iet pret Dieva gribu, pret Dieva nolikto kārtību?

I.P.: Lai saprastu Dieva ielikto kārtību, ir vērts godīgi, atvērtu sirdi un redzīgām acīm vienkārši paskatīties apkārt uz dabu un saprast, ka Dievs mūs ir radījis kā vīriešus un sievietes. No vīrieša un sievietes savstarpējās mīlestības un kopības cilvēku dzimums turpinās. Bez jebkādas sarežģītas pierādīšanas metodes ir skaidrs, ka tā ir dabiska, Dieva radīta un nolikta kārtība. Un šīs kārtības apliecinājums ir acīm redzams.

DDD: Starp diviem vīriešiem vai divām sievietēm var būt sirsniņa, mīlestības pilna draudzība, bet ne seksuāla apļidošana un seksuālas attiecības – šādas tieksmes būtu perversas, pret dabiskas, nenormālas.

I.P.: Jā, tā ir novirze no normas. Taču bieži vien mūsdienās, tiklīdz kāds sāk runāt, ka ir normāla kopdzīve jeb ģimene un nenormāla jeb viendzimuma attiecības, tad tūdaļ šādu nostāju piedēvē homofobijai, neiecietībai, vai kaut kāda naida kurināšanai.

Kas ir fobija? Tās ir bailes. Piemēram, klaustrofobija ir bailes no šaurām, slēgtām telpām. Fobija rada paniskas bailes – vēlēšanos bēgt. Es domāju, ka lielākajai sabiedrības daļai, ieraugot homoseksuālistus, nerodas paniskas bailes vai vēlēšanās bēgt, bet normāls cilvēks redz, ka homoseksuālisti – tā ir novirze no dabiskās lietu kārtības. Nu, tā mēdz gadīties, ka ir cilvēki ar zināmām novirzēm un slimībām.

Otrs, ko mēģina iegaltot: ja tu nepiekrīti valdošajai homoseksuāļu ideoloģijai, tad, lūk, tev ir dusmas un naid. Nē, kāpēc?! Manī nav nekāda naida pret homoseksuāļiem. Es kā kristietis, kā mācītājs nevienu nemaz nevaru ienīst. Naidis ir kaut kas tāds, kas sagrauj cilvēku no iekšienes. Patiesību sakot, tā ir dziļa līdzjūtība pret šiem cilvēkiem, kas liek sacīt, ka viņi ir slim, ar zināmu novirzi, un viņiem ir nepieciešams palīdzēt.

DDD: Kā jūs varētu palīdzēt – vai tad viņi to vēlas?

I.P.: Pirmā palīdzība sākas ar problēmas pareizu diagnosticēšanu. Slikts

būs ārsts, kurš izrakstīs sirds vai asinsspiediena zāles pēc pacienta pieprasījuma, neparunājies, bet labs ārsts noskaidros, kāpēc tam cilvēkam vispār ir vajadzīgas zāles, un varbūt teiks: "Jums nav vajadzīgas zāles, bet ir nepieciešams kaut ko mainīt savā dzīvesveidā – tad arī ar sirdi būs kārtībā!" Tāpat laba ārstēšana sākas ar pareizu diagnozes noteikšanu. Un līdzīgi varam teikt arī par šo homoseksuālistu problēmu.

Ļoti svarīgi ir pateikt, ka homoseksuālisti ir atkāpe, novirze no Dieva radītās – tas ir dabiskās lietu kārtības. Un, kad šī novirze tiek konstatēta, mēs saprotam, ko vajag darīt. Mēs taču nedusmojamies uz cilvēku, kurš ir piedzimis, piemēram, ar iedzimtu sirds kaiti...

DDD: ...vai ieguvis to dzīves laikā.

I.P.: Jā, kāda gan atšķirība, jāārstē vienalga! Tāpat ir arī ar homoseksuālistiem. Vienalga, vai viņš jau no dzimšanas, no bērna kājas jūt tādas tieksmes, kas ir maz ticams, vai par tādu ir kļuvis vēlāk. Visticamāk šāds cilvēks par homoseksuālistu ir kļuvis kādas bērnībā piedzīvotas seksuālas vai emocionālas vardarbības rezultātā. Un ko tad ar šādu nelaimīgo darīsim? Ja viņš godīgi nāk un meklē palīdzību, neviens un nekad šo cilvēku neatstums, viņam tiks sniegta palīdzība. Taču mēs šādu cilvēku maldināsim, ja teiksim – ar tevi viss ir kārtībā.

DDD: Tieši tā ir pateikuši negodīgi, nenormāli ASV psihiatri, izsvītrojot homoseksuālistu no slimību saraksta.

I.P.: Taču cilvēka paša sirdsapziņa, viņa iekšējā balss teic, ka ar viņu kaut kas nav labi, kaut kas nav kārtībā. Un negodīga attieksme pret šo slimo cilvēku ir traktēt viņa sirdsapziņas balsi kā ciešanas par sabiedrības neiecietību un nosodījumu. Ne jau sabiedrības neiecietība un nosodījums liek homoseksuāļiem, t.s. seksuāli ne tradicionāli orientētajiem cilvēkiem, justies slikti. Nē, slikti viņi jūtas tādēļ, ka viņi sevī jūt un realizē pret dabiskas tieksmes, tās sagrauj viņus no iekšienes, kā tas ir ar jebkuru cilvēku, kurš dara to, kas ir pret dabiski.

POLITKOREKTI KLUSĒT NEDRĪKSTAM!

DDD: Homoseksuālistu nenormālā būtība ir acīm redzama – diemžēl to redz tikai tie, kas nav aplipušī ar "piepīdārotu smadzeņu" sērgu. Tāpēc vēlos jautāt, kā interesēs, jūsu-

prāt, notiek šī perversiju propaganda un pielīdzināšana normālām seksuālām attiecībām?

Ivo Pavlovičs: Tā acimredzot ir "lielā politika", kurā es šobrīd nebūtu gatavs iedziļināties un spriest. Katrā ziņā var just, ka tas ir milzīgs spiediens no ārpuses. Tā nav kaut kāda demokrātiska tautas kustība, kurā kāda milzīga cilvēku grupa alkst pēc savām tiesībām. Mēs nepāprotami redzam un varam izsekot, ka šis ir mērķtiecīgs spiediens no ārpuses, kas nav radies šeit, Latvijā, bet nāk kaut kur no Eiropas Savienības vadības. Šis spiediens liek arī mūsu valstij savu likumdošanu mainīt un pakārtot, lai pret dabiskās seksuālās novirzes ne tikai legalizētu, bet paceltu līdz normālu attiecību līmenim.

DDD: Varbūt tā ir mērķtiecīga cilvēku smadzeņu sagrozīšana, apziņas degradēšana, lai sajauktu cilvēkiem sapratni par pareizo un nepareizo?

I.P.: Acimredzami, ka tā. Te, protams, būtu jārunā par politisko kontekstu un lielo politiku, kas jau sniedz pāri Eiropas Savienības robežām. Negribu tiešām tajā šobrīd iedziļināties, bet mērķis katrā ziņā ir ar nedemokrātiskiem līdzekļiem piespiest mainīt sabiedrības viedokli. Šaura cilvēku grupa, kas darbojas valsts pārvaldē, kuri ir demokrātiski ievēlēti, nerīkojas pēc tā mandāta, ko viņiem devusi tauta.

Uz šo lietu varētu paskatīties no sociālpolitiskā viedokļa – kurš un nez kāpēc to dara? Var pateikt pavisam vienkārši – ir teorija, pie kuras pieturas daļa politiķu, ka Zeme ir pārapspīdota un mums draud katastrofas, jo nevarēsim sagādāt pārtiku. Un tādēļ bieži un daudz tiek runāts par to, ka vajag samazināt cilvēku skaitu. Cilvēku skaita samazināšanas politika dažkārt tiek slēpta aiz valsts izstrādātām ģimenes plānošanas programmām. Bet tā ir vardarbība – genocīds. Runāt par to, ka cilvēku skaitu vajag ierodot, tas ir pret dabiski, nenormāli. Mums Latvija nav pārapspīdota, ne tuvu tam.

Manuprāt, nedemokrātiskums un negodīgums izpaužas arī tajā, ka tie, kuri tiek pie varas, no homoseksuālistu propagandas gūst kādus bonusus kaut kur ārpus Latvijas robežām. Piemēram, tā pati bēdīgi slavenā, ar Viņķeles gādību izdotā grāmata "Diena, kad Kārlis bija Karlīne un Rūta bija Rihards" ar klāt pievienoto metodisko materiālu bērnudarziem. Kad es "Kristīgā Radio" raidījumā diskutēju ar ministrijas pārstāvi, viņa teica – vienkārša bērnu grāmata. Interesanti, kāpēc

"Lai saprastu Dieva ielikto kārtību, ir vērts godīgi, atvērtu sirdi un redzīgām acīm vienkārši paskatīties apkārt uz dabu un saprast, ka Dievs mūs ir radījis kā vīriešus un sievietes. No vīrieša un sievietes savstarpējās mīlestības un kopības cilvēku dzimums turpinās."

uz šīs vienkāršās bērnu grāmatas prezentāciju bija ieradušies divi ministri – labklājības ministre un izglītības ministrs? Kāpēc ar tādu valsts pārvaldes aparāta spēka manifestāciju šī prezentācija notika? Šī grāmata jau ir tikai viens mazs posmiņš. Bet valdībā ir izstrādāta vesela stratēģija – par "dzimumu līdztiesības" realizāciju, jau sākot ar bērnudārzu un beidzot ar vidusskolas pēdējām klasēm.

DDD: Perversijas, pret dabiskas pasaules uzskats tiek viltīgi paslēpts zem termina "dzimumu līdztiesība" – it kā līdztiesība nozīmētu dzimumu atšķirību pazaudēšanu. Tas ir absurds.

I.P.: Ja mēs tagad politikorekti klusēsim, ja normālie cilvēki, kuri turas pie dabiskajām vērtībām un kārtības, samierināsies ar šo demagoģisko propagandu, tad vienā brīdī varam piedzīvot to, ka mums ar likuma spēku vairs nebūs tiesību teikt kaut ko pret. Pagaidām vēl varam runāt, un to vajag darīt visiem!

NOTIEK INDOKTRINĒŠANA PERVERSIJĀS

DDD: Manuprāt, ir spēki pasaulē, kas ļoti apzināti veicina cilvēku apziņu aptumšošanu, lai zustu izpratne par pareizo un nepareizo, derīgo un nederīgo, patieso un nepatieso.

Ivo Pavlovičs: Kad cilvēks realizē Dieva gribu, viņš dzīvo harmonijā. Mēs, cilvēki, esam radīti pēc Dieva tēla un līdzības – mēs to sevī nesam. Bet,

kad cilvēks sāk dzīvot pret dabiski, viņš kļūst līdzīgs dzīvniekam.

DDD: Vēl ļaunāk – dzīvnieks dzīvo dabiski saskaņā ar savu apziņas līmeni, bet cilvēks, degradējoties līdz dzīvnieka līmenim, kļūst par nezvēru, deģenerātu.

I.P.: Jā, arī tā varētu teikt. Iepriekš es pieskāros tikai sociālpolitiskajam aspektam, bet, runājot par garīgo, ir jāuzsver, ka Dievs ir cilvēku radījis kā vīrieti un sievieti, un tās ir cilvēces divas šķautnes, turklāt nevis konkurējošas, bet papildinošas. Skaistums nav vienādībā, bet harmonijā starp atšķirīgo – starp vīrišķo un sievišķo. Un harmonija nav tajā, ka vīrietis kļūst par sievieti vai sieviete par vīrieti, bet gan tajā, ka katrs realizē sevi – vīrietis savu vīrišķo un sieviete savu sievišķo būtību, kā Dievs to ir noteicis. Kad tas tā notiek, tad šīs cilvēces divas šķautnes viena otru harmoniski papildina. Un tad visas lietas notiek dabiski, normāli un veselīgi.

Te vēl būtu jāpiebilst, ka Svētajos Rakstos teikts, ka Dievs ir radījis vīrieti un sievieti un devis norādi: augļojieties un vairojieties, un piepildiet zemi! Tāpat ģimene ir radīta ar mērķi ne tikai vienam ar otru būt kopā, bet arī turpināt cilvēku dzimumu.

Otrkārt, kā mēs lasām, starp Dievu un cilvēku ir ienākusi grēkā krišana, un tas ir kā fakts, kas deformējis Dieva tēlu cilvēkā. Kopš grēkā krišanas cilvēks ir spējīgs darīt arī lietas, kas ir pret Dieva gribu. Un šī samaitātība var vai nu pieņemt spēkā, vai iet mazumā. Mēs redzam, ka cilvēkā, tēlaini izsako-

ties, ir Dieva balss un velna balss, kas mudina darīt vai nu vienu, vai otru.

Kāds mācītājs par labo un ļauno cilvēkā līdzībā reiz sacīja: "Cilvēkā cinās divi suņi – viens balts, otrs melns. Kuru pabarosi, tas arī pieņemsies spēkā." Cīņa starp labo un ļauno notiek gan katrā cilvēkā, gan arī pasaulē. Sātans ir cilvēces kopumā un katrā cilvēkā ienaidnieks. Tāpēc tie spēki, kas sacēlas pret Dievu, sacēlas arī pret cilvēku, pret cilvēci, pret dabisko, pret normālo utt. Vai cilvēks, kurš brīvi grēko, ir brīvs vai vergs?

DDD: Protams, ka vergs, jo viņš vergo savam zemākajam "es" – baro savu "melno suni" un badina "balto"...

I.P.: Jā, bet viņš taču dara, ko grib. Tāpat no vienas puses tā it kā, varētu šķist, ir brīvība. Bet patiesībā tā nav brīvība un ir verdzība – vergošana vai nu paša iekšēji generētām kaislībām, vai no ārienes uzspiestām. Un tas ir jāatceras, ka grēkā kritušais cilvēks nekad nav brīvs. Problēma ir tā, ka mēs, jau piedzimstot, esam tendēti uz sliktām lietām – sliktu izdarīt mums ir vieglāk. Būt savtīgam ir vieglāk, sadusmoties ir vieglāk, nepiedot ir vieglāk nekā pateikt: es tevi mīlu. Tieši tad, kad tu zini šo principu, ka tā notiek, vari sevi saprast. Tad vari saprast, kurš suns ir tas, ar ko tev vajag cīnīties, un kurš tas, ko vajag barot.

DDD: Tā, lūk, ir brīvā griba – cilvēks var izvēlēties: vai nu iet uz augšu, lai izziņātu Dieva likumus un tuvotos Viņam, vai vergot savam zemākajam "es".

Turpinājums 8. lpp.

PAR BŪTISKO DIEMŽĒL NERUNĀ

Turpinājums no 2. lpp.

Aivars Garda: Vērojot notikumus Ukrainā, es piekritu, ka tādi varianti ir iespējami, bet redzu vēl vienu variantu. Tagad ļoti daudzi krievi, kuri Ukrainā plīvina Krievijas karogus, bēg uz Krieviju. Ukrainiešiem kā tautai un nācijai īstenībā tas ir izdevīgi. Es domāju, ka viņu izpratnē – lai tikai bēg! Domāju, ja no Latvijas krievi tā bēgtu prom, mums tas nāktu tikai par labu. Pirmkārt, atbrīvotos dzīvokļi, mazinātos un izzustu galīgi nacionālā spriedze, paliktu tikai tie krievi, kas jau gadiem mums ir uzticami.

Tātad Ukrainas attīrīšanās no nelojālajiem krieviem ir vēl viens attīstības scenārija variants. Putinam īstenībā Krievijā ir vajadzīgi krievi, jo nav, kas apdzīvo Tālos Austrumus un Centrālās Sibīrijas daļu. Putins varētu piedāvāt pārcelties uz tiem rajoniem krievus no Ukrainas, lai tur attīsta savu kultūru.

Manuprāt, tā ir ļoti laba ideja – nevis Krievijai karot ar Ukrainu un pievienot sev Austrumukrainu, bet, tā kā tiem krieviem nepatīk tur dzīvot, veicināt viņu atgriešanos Krievijā. To atbalstīja arī Krievijas kādas avīzes galvenais redaktors Muratovs. Viņš to atzina arī raidījumos RTV-i un “Эхо Москвы”. Un viņš to stingri pasvītroja – *mums nav jākaro krievu dēļ Ukrainā, bet jāņem viņi pie sevis, jo Krievijā ir daudz vietas*. Lūk, šāds variants pašreiz arī attīstās.

Savulaik, baidoties no kara, visi krievi aizbēga no Čečenijas, kur tagad, pēc oficiālās statistikas datiem, krievu ir mazāk par vienu procentu. Un tie krievi, kas dzīvo Austrumukrainā, patiešām nīst visu ukraiņisko – viņi būtu priecīgi, ja krievu valoda būtu otrā valsts valoda, un nevajadzētu mācīties to, viņu izpratnē, riebīgo ukraiņu valodu. Šobrīd ir vērojams, ka Ukrainu pamet tieši tie, kuriem nepatīk Ukrainas pilnīga ukrainizācija.

DDD: Tātad īstenībā notiek Ukrainas dekolonizācijas process. Kā lai mēs panākam, lai krievi bēgtu prom no Latvijas?

A.G.: Mēs jau to stāstām vairākas reizes, un man tikai ir jāatkārto. Vienīgi ar savu attieksmi varam to panākt. Mums ir jāmaina sava attieksme pret kolonistiem, kā to darija Kazahstānā, kur bija ļoti nepatīkama nostāja pret okupantiem, un viņi no Kazahstānas labprāt bēga uz Krieviju. Tāpat gandrīz visi krievi ir aizbēguši no Uzbekijas, no Tadžikijas, no Azerbaidžānas, droši vien arī no Gruzijas, kur viņu nav daudz. Tātad gluži vienkārši ar attieksmi!

Kāds Azerbaidžānas žurnālists intervijā mūsu avīzei pastāstīja, ka pie viņiem katrs azerbaidžānis vienkārši ir pateicis savam

kaimiņam (kolonistam) – *paklau, ja tu līdz rītam neaizvāksies, pārgriezsim tev rīkli!* Un kaimiņš bēga prom, atstājams visu iedzīvi. Mums, latviešiem, nevajag kolonistam griezt rīkli – tā mēs negribam rīkoties, bet mūsu valdībai būtu jāatsaucas Putina idejai un jāpalīdz krieviem aizbraukt, pārcelties uz dzīvi Krievijā.

PALIKT VAR TIKAI LOJĀLIE

DDD: Sarunās ar latviešiem, kuri pavisam nesen ir atklājuši mūsu laikrakstu un tādējādi arī ideju par nepieciešamību veikt deokupāciju un dekolonizāciju, izskan tāds kā pārmetums, ka nepietiekami plaši uzrunājam cilvēkus, ka trūkstot informācijas par šiem jautājumiem, šīm problēmām. Ko jūs atbildētu?

Aivars Garda: Atbildētu, ka, ja viņiem būtu tādi paši uzskati kā mums, gan jau tad arī būtu par mūsu avīzi dzirdējuši un atraduši to. Bet, ja viņiem ir tādi paši uzskati kā mums, bet nav dzirdējuši neko par mūsu avīzi, tad jāvairo oficiālās varas žurnālisti – gan radio, gan televīzijas, gan rakstnieki, kas par šīm tēmām nerunā. Tās ir tabu. Par dekolonizāciju nav “pieklājīgi” runāt – vienīgi mēs to darām.

Es okupantu aizbraukšanu uzskatu par pilnīgi reālu iespējamību, un visu to, ko iepriekš teicu, mēs darām. Protams, ja mums būtu tāds pats *maidans* kā Ukrainā, Kijevā, tad pavisam noteikti varētu būt, ka dažādi latviski grupējumi sāktu dzīt okupantus un kolonistus ārā. Pieņemsim, Daugavpils kolonisti sāktu veidot kaut kādas paš aizsardzības vienības pret mums, latviešiem. Bet vara ir mūsu, latviešu, rokās, mēs tāpat kā ukraiņi izmantotu savu armiju. Domāju, ka pieteiktos ļoti daudz brīvprātīgo, un karot latvieši prot. Okupanti tad vienkārši sāktu bēgt, ja būtu tāda situācija kā tagad Ukrainā. Ko tad viņiem citu darīt?

Tagad ukraiņi nekad nepiedos krieviem viņu attieksmi – nekad. Tāpat kā mēs, latvieši, nekad nepiedosim tiem krieviem, kuri nobalsoja pret latviešu valodu un kuri ir priecīgi, ka Krīma tagad ir pievienota Krievijai, un kuri būtu priecīgi, ja tagad Latviju pievienotu Krievijai. Tādu būtu ļoti daudz.

DDD: Vēlos atgriezties pie Berklaiva piemiņas pasākuma. Kad kādam no pasākuma organizatoriem izteicu nesapratni, kādēļ netika runāts par deokupāciju un dekolonizāciju, ko tik pašreizējā atbalstīja Berklaivs, es saņēmu atbildi, ka Berklaivs vienmēr esot uzsvēris, ka ir jāaizbrauc tikai nelojālajiem, bet lojālie varot palikt.

“Mums, latviešiem, nevajag kolonistam griezt rīkli – tā mēs negribam rīkoties, bet mūsu valdībai būtu jāatsaucas Putina idejai un jāpalīdz krieviem aizbraukt, pārcelties uz dzīvi Krievijā.”

Bet kā jums liekas, cik tad būtu tie lojālie, kuri varētu palikt? Vai tā nav tāda glēva atrunāšanās?

A.G.: Tieši tā. Tā ir glēva atrunāšanās. Lojālos var uz pirkstiem saskaitīt. Kurš tad ir lojāls? Kurš nosauks par lojālu Ušakovu, kas aicināja visus balsot par krievu valodu? Bet viņš runā latviski, ir Rīgas mērs. Un tādu kā Ušakovs taču ir pilns! Es jau teicu – Dievs mūs ir sargājis, ka visi okupanti nav nokārtājuši pilsonību, jo tad gan te būtu gājis *ņigu-ņegu*. Ja visi kolonisti būtu kļuvuši par pilsoņiem, tad, manuprāt, mēs jau būtu nonākuši līdz pilsoņu karam, kāds tagad ir Ukrainā.

Šeienes krievu lielam vairākums pieņem mūsu kārtību nevēlas, mēs savukārt nevēlamies pieņemt viņu paražas un kārtību. Viņu ir pārāk daudz, lai mēs justos droši. Tātad es neredzu citu iespēju, kā tikai brīvprātīga repatriācija vai piespiedu likumīga aizbraukšana – saskaņā ar likumu.

Komentējot vēl izteikumu, ka Berklaivs vēlējas, lai aizbrauc tikai nelojālie, varu vēlreiz apstiprināt, ka tie, kas tā atrunājas, ir glēvuļi. Mēs jau arī esam par to, lai nelojālie brauc, lai tie 280 tūkstoši, kas balsoja par krievu valodu kā otro valsts valodu Latvijā, lai viņi aizbrauc, jo ir nelojāli. Lojālie – pāris desmit vai simts cilvēku – lai viņi paliek, lai stājas mūsu rindās, lai palīdz.

Es iesaku vienkārši neiet uz tādām pasākumiem, klausīties tādus liekuļus. Berklaivs kapā droši vien apgrieztos uz otriem sāniem,

klausoties šīs pilnīgi nevajadzīgās runas, par kurām jūs stāstījāt. Tādas runas runā visos oficiālajos pasākumos, bet Berklaivs bija pret oficiālo varas politiku.

Vēl par tiem nelojālajiem, kuru aizbraukšanu atbalstīja Berklaivs. Ja tiem, kuri balsoja par krievu valodu, pieliek klāt nepilsoņus, kuri vēl nav aizgājuši nokārtot naturalizācijas eksāmenus, kuriem riebjas mācīties mūsu valodu – tad tie ir 700 tūkstoši nelojālo, kam būtu jāaizbrauc. Mēs tieši par šādu skaitu arī visu laiku runājam.

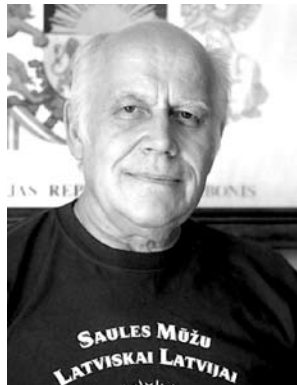
Ja kāds teic, ka Latvijā paliks par maz cilvēku, varam atbildēt, ka Igaunijā, kas teritoriāli tikai mazliet mazāka par Latviju, ir viens miljons simt trīsdesmit tūkstoši iedzīvotāju – 900 tūkstoši igauņu, bet pārējie ir cittautieši. Cik zinām, tad igauņi dzīvo labāk par mums. Atrunas, ka nevajag dekolonizāciju ir tikai mūsu valsts varas muldēšana.

DDD: Un tiem latviešiem, kuri jūtas pārsteigti, ka nav līdz šim dzirdējuši par dekolonizācijas ideju, jāatbild, ka paši vien vainīgi, ka nav interesējušies. Kā saka – *klauvē, un taps atvērts*.

A.G.: Nu, protams. Kāpēc tad viņiem pašiem šī doma neienāk prātā? Vai tad viņiem patīk tā dzīvot – cieši kopā ar kolonistiem? Laikam jau patīk, ja nav vēlējušies ko mainīt. Tur jau ir tā problēma, ka latviešu pūlis nav pelnījis neatkarību – viņi par to pat neaizdomājas. Un, ja pat neaizdomājas, tad nav arī pelnījuši neatkarību.

Intervēja Liene Apine

PĒC STAĻINA NORĀDĪJUMA JEB SAVĒJO IEVĒLĒŠANA

Lotārs Stūre

ASV, Indianas štatā

Tautu tēvam, skolotājam un bendem Staļinam par vēlēšanu norisi pieder zelta domu grauds: **“Nav svarīgi, kā nobalso, bet gan – kā balsis saskaita!”**

Tas, ka dzīvē tika likts lietā Staļina norādījums, izjutām jau 1940. gadā “Saimes” vēlēšanās. Tad kāds vēlēšanu iecirknis jau 2 stundas pirms tā slēgšanas paziņoja vēlēšanu rezultātus, bet citā nobalsoja apaļi 100 procenti. Līdzīgas situācijas notika arī turpmākajos gados, kad bija jāvēl režīma Augstākā Padome. Faktiskā ievēlēšana jau notika, kandidātus izvirzot. Bet vēlēšanu dienā bija tikai komēdijas noslēgums. Un vienmēr izvirzītie kandidāti tika iebalsoti.

Toreiz jau laikam zināja, kā balsis “pareizi” skaitīt, jo vienmēr pēc kompartijas norādījuma rezultāts bija tuvu 100 procentiem. Par tik labu balsu skaitīšanu nekas traģisks neatgadījās ar pašiem “pareizo” balsu skaitītājiem...

Vai pēc neatkarības atjaunošana CVK arī mācēja tik “labi” un “pareizi” skaitīt balsis? Par to var padomāt. Jo, balsis skaitot, mīklaini un traģiski no dzīves šķīrās pat divi CVK priekšsēdētāji – Atis Kramiņš un Andris Līgotnis. Nez, kā tagad veicas vajadzīgo balsu saskaitīšanā šī dzīvībai riskantā amata mantiniekiem Arnim Cimdaram?

Patiesībā šis ir interesants laiks. Pilnībā tiek slēpti kandidātu biogrāfiju dati par okupācijas periodu. Bet balsošanai pa pastu atvēl tik maz laika, ka novēloti biļeteni nederīgi nonāk CVK atkritumu kastē.

Nupat aizvadīto Eiropas Parlamenta vēlēšanu laikā atkārtoti vērsos pie CVK, lai uzzinātu kandidātu slēptās biogrāfijas un laicīgi saņemtu vēlēšanu biļetenus. Rezultātu nebija... Biļetenus mana ģimene ASV saņēma tikai pēc 2 mēnešiem. Četri biļeteni mums tika piegādāti uz 3 dažādām adresēm. Nolēmām tos aizpildītus atpakaļ nosūtīt kopīgi, lai nenoklist. Dēls tolaik mājās nebija vairākas dienas. Tādēļ tomēr neriskējām gaidīt un nekavējoties aizsūtījām tikai 3 biļetenus. Kad Dzintars atgriezās mājās, viņš izskaitlāja, ka sūtīt savu vēlēšanu biļetenu uz Latviju ir par vēlu, tāpēc nolēma vēlēšanās nepiedalīties.

Starp citu, līdzīgs gadījums tika atspoguļots televīzijā – arī citi nav varējuši nobalsot laika trūkuma dēļ.

Tāds garantēts piegādes pakalpojums maksātu astronomisku summu.

Taču interesantākais sākās vēlāk. Gribējām uzzināt, ka mūsu biļeteni tik tiešām Rīgā ir saņemti, balsis godīgi saskaitītas, un pārliecināties, ka nenotiek iepriekš minētā Staļina norādījumu izpilde. Tādēļ nosūtījām CVK vēstuli, intereses pēc pierakstot klāt arī dēla vārdu, kurš nespēja piedalīties vēlēšanās.

CVK tika jautāts, vai laikā ir saņemtas vēlēšanu aplokšnes no balsotājiem ASV Indianas štatā: no Lotāra Stūres, Stefānijas Stūres, Dzintara Stūres, Vēsmas Stūres? Rakstīju: “Gribam zināt precīzus saņemšanas datumus un vai laicīgi tika nobalsots.”

23.maijā saņēmām šādu oficiālu atbildi

“Labdien, Stūres kungs!

Ar prieku vēlamies Jums darīt zināmu, ka visas Jūsu sūtītās aplokšnes Vēlēšanu iecirkni balsošanai pa pastu ir sasniegušas jau š.g. 16.maijā. Aplokšnes tiks atvērtas un balsis tiks skaitītas pēc vēlēšanu iecirkņu slēgšanas Latvijā atbilstoši likumā un instrukcijās noteiktajām normām.

Ar cieņu,
Nora Labanovska

Vēlēšanu iecirkņa balsošanai pa pastu komisijas priekšsēdētāja Ārlietu ministrijas Konsulārais departaments”

Lai neviens neteiktu, ka notikusi pārskatīšanās un kļūdišanās, 29. maijā es vēlreiz pārjautāju Labanovskas kundzei:

“Godātā Labanovskas kundze! Liels paldies par priecīgo atbildi, un liekas neticami, ka tik ātri var ceļot vēstule no ASV uz Latviju. Parasti vēstules ceļo 2 reizes ilgāk. Patiešām prieks, ka apgalvojat, ka mūsu ģimenes vēlēšanu aplokšnes jau saņemtas 16.maijā. Vel mēs gribam uzzināt, vai 24. maijā mūsu biļeteni no Lotāra Stūres, Stefānijas Stūres, Dzintara Stūres, Vēsmas Stūres no ASV ir atvērti un piedalījušies balsošanas procesā????”

3. jūnijā saņēmām otru oficiāli apstiprinošu atbildi. Tātad kļūda vai pārskatīšanās vairs nevar būt...

Tātad sanāk, ka CVK ir saņēmusi arī Dzintara vēlēšanu aplokšni, kura nemaz netika nosūtīta uz Rīgu?! **Kā var tikt ieskaitīta balsis, ja tā nemaz nav nosūtīta?** Nevienā valstī, kur ir cieņā kaut kādas demokrātiskas vērtības, nevarētu kaut kas tamlīdzīgs notikt, kad balsi ieskaita, kaut arī vēlētais nemaz nav balsojis!

Patiesībai kā pierādījums kalpo pie mums esošā neatvērtā aplokšne ar vēlēšanu biļeteni, vēlēšanu un reģistrācijas aplokšnēm.

Vai šis viss neliecina, ka arī CVK seko Staļina vai cita “skolotāja” norādījumiem un saskaita biļetenus, kā tiek pavēlēts, nevis, kā tauta balsojusi?

Viņu Latvijā ir PĀRĀK DAUDZ!

Turpinājums no 3. lpp.

Leonards Inkins: Viņš pats, attīstot domu, ko dzirdējis, kas viņam skaidrots, arī nonāk līdz tās īstenošanai, un tai tic. Dodot cilvēkiem šos mazos impulsus, viņos attīstās galvenais.

SAVU NOSTĀJU PARĀDĪSIM AKTĪVI!

DDD: Bet šobrīd viss notiek tik strauji, ka cilvēkiem būtu jāsaprot, ka nevar lēnām, žāvājoties kustēties uz priekšu – ir jānotiek straujai apziņas izaugsmei, ja grib izdzīvot. Manuprāt, vērojot notikumus Ukrainā, ir jābūt pilnīgam idiotam, lai neieraudzītu patiesību, lai nesāktu domāt par Latvijā notiekošo un mainītu savu domāšanu.

Leonards Inkins: Tad jāteic, ka liela daļa diemžēl ir kā idioti. Tiem, kas tādi nav, ir aktīvi jāparāda sava nostāja, jāapliecina, ka neesam vienā komandā ar latviskuma iznīcinātājiem. Jā, mēs varbūt esam skaitliskais mazākums, bet tāpēc nedrīkstam kļūt līdzvainīgi. Tā ir personiskās pozīcijas paušana. Tas nenozīmē, ka tas, ko es paužu arī būs – nē. Es vienkārši pasaku, ka es tam nepiekrītu, kaut visa pasaule tam piekrīt, bet es nepiekrītu. Tas ir vissvarīgākais. Jo vairāk būs tādu cilvēku, kuri uzdrošināsies paust savu viedokli, kaut

viena. Būtība ir tāda, ka tie tūkstoši, kas komentēs, reāli dzīvē nekad neko nedarīs, nekad viņi nebūs prezidenti, ministri – nekas nekad no viņiem valsts dzīvē nebūs atkarīgs. Bet garo, dziļo, analītisko rakstu izlasīs tie, no kuriem ir kaut kas atkarīgs – valsts nākotne, tautas nākotne utt. Tātad tomēr jāorientējas mums ir uz tiem, no kuriem ir kaut kas atkarīgs, nevis uz tiem, kas rada ilūziju, ka mums ir ļoti daudz atbalstītāju un piekritēju.

DDD: Tas jau ir kvalitātes jautājums – vai ir svarīgi, ka mūs vārdos atbalsta desmitiem mājās sēdētāju, vai arī ir tikai viens darītājs? Izšķirošā brīdī, laikam svarīgāks būs tas viens darītājs, nevis desmitiem mutes bajāru.

L.I.: Ir jāorientējas un īpaši liela vērība jāpievērš tiem, kuri vēl nav sasnieguši divdesmit piecu gadu vecumu. Mums viņi ir jāveido tā, lai viņi izaugtu par īstiem latviešiem, kas gatavi strādāt savas tautas un valsts labā. Tos, kuriem ir jau pāri 25, vairs nevar pārveidot, tādēļ ir jāstrādā tieši ar jaunatni. Tas ir smags un nepateicīgs darbs.

Jāizmanto katra iespēja atklāt cilvēkiem to, kas patiesībā notiek mūsu valstī un arī pasaulē. Pat rakstot paskaidrojumu tiesai, neprobežojos tikai ar konkrēto krimināllietu – rakstīju plašāk.

Ja Izraēlas vēstniece,

“Esam pieļāvuši, ka viņi ir izveidojuši savu valsti mūsu valstī, bet mēs savu valsti savā dzimtenē neesam izveidojuši. Latviešiem beidzot ir jāveido sava valsts.”

kas arī varēs notikt. Solžepicins ir teicis, lai visa pasaule zog, lai visa pasaule nodod, bet tu tā nedari, un pasaule mainīsies.

Idiotisma definīcija ir šāda: darīt to, ko es negribu. Piemēram, ir maz cilvēku, kas vēlas ātrāk saslimt, vairāk slimot un agrāk mirt, bet ir bez gala daudz tādu, kas dzīvo tā, lai ātrāk saslimtu un nomirtu. Lieto alkoholu, smēķē un citādi isina dzīvi, kaut patiesībā to negrib. Tā ir idiotisma būtība. Tie cilvēki, kas neglāb savu valsti, nerūpējas par savu tautu un ģimeni, patiesībā dara to, ko viņi negrib un kas viņiem nav vēlams un pat ir nāvējošs.

DDD: Tad jau jāpriecājas kaut vai par internetā lasāmajiem komentāriem, jo tas arī ir veids, kādā uzdrošināties paust savu viedokli. Esmu gan novērojuši, ka visvairāk komentāru parasti ir nevis nopietniem, analītiskiem rakstiem, bet īsai, dažreiz pat skandalozi pasniegtai informācijai.

L.I. Ar komentāriem internetā viss nav tik vienkārši. Mēs varam uzrakstīt kaut kādu rakstu un iegūt tūkstošiem komentāru, un varam uzrakstīt rakstu, kur komentāra nebūs ne-

pieminot pat Herbertu Cukuru, pārmet savā vēstulē, ka mēs, latvieši, esam tādi un tādi, tad es arī paskaidrojumā pieminu gan Cukuru, gan citus latviešus tautai svarīgus vēsturiskos faktus. Skaidrs, ka uz lietu tas īsti neattiecas, jo par Cukuru jau mani neapsūdz, bet lai mans viedoklis paliek dokumentos – daru to apzināti. Viena lieta ir cilvēku tiesa, otra – laika tiesa.

Apsūdzībā ir rakstīts: “Šīs publikācijas rezultātā radies nacionālais naidis, kas izpaužas komentāros internetā. Pietiek ar vienu komentāru, lai jau varētu secināt, ka ir nacionālais naidis.” Tad es jautāju – kurš ar tiem komentāru rakstītājiem ir runājis, kurš viņus ir pratinājis, vai tādi vispār pastāv? Varbūt izmeklētājs sarakstīja tos komentārus ar segvārdiem vai “nikiem” tas taču ir iespējams, vai ne? To vispār neviens nav pārbaudījis.

Ko viņi domājuši ar to un kāpēc? Ir anekdote: “Kāds raksta vēstuli tiesībsargam – godātais tiesībsargs, ar katru dienu es jūtu aizvien lielāku naidu pret židiem. Vai es drīkst viņus iesūdzēt tiesā par naida kurināšanu?”

APSŪDZĪBAS PATIESIE IEMESLI

Leonards Inkins: Īstais iemesls lietas ierosināšanai pret mani ir cits. Biedrība “Latvietis” uzrakstīja Drošības policijai iesniegumu izvērtēt Ingara Burlaka filmu, kurā ir noliegta Latvijas okupācija. Desmit dienu laikā pēc mūsu iesnieguma tika “uzcepta” lieta pret mani, lai gan Izraēlas vēstnieces vēstule bija publicēta jau pirms pus gada. Un tikai šis biedrības “Latvietis” iesniegums ar prasību izvērtēt Burlaka filmu visu aktivizēja un sakustināja.

Minēšu kādu patiesu latviešu diskrimināciju. Mēs vienojāmies ar igauņu sabiedrisku organizāciju, ka no viņiem īrēsim telpas. Telpas apskatījām, vienojāmies par cenu un, kad bija jāparaksta līgums, tad mums mutiski, ļoti neglītā formā atteica. Vēl dienu iepriekš bija gatavi parakstīt līgumu, bet tad paskaidroja, ka, lai arī viņi domā, ka “līdzīgi”, viņi tomēr ievērojot stingru politisku neitralitāti un tādēļ nevarot telpas iznomāt (viņu vārdiem) “radikālai organizācijai”. Tā izpaužas spītība. Un tas ir pa istam.

Domāju, ka patiesība šim gadījumam ir tāda, ka mūs uzmanošie dienesti, uzziņot, ka mēs grasāmies pārvākties uz citām telpām, kurās atkal būs jāierīko noklausīšanās tehnika, ka tas var veicināt biedrības “Latvietis” darbību un kaut nedaudz tuvināt dekolonizāciju, vienkārši piezvanīja vienam vai vairākiem Igaņu biedrību pārstāvošiem cilvēkiem un ieteica labāk nepīties ar mums... Jo citādi, kāpēc tad notika tik pēkšņa viedokļu maiņa.

DDD: Bet jūsu vēstulī iesniegumu par filmu kāds izskatīja?

L.I.: Jā, un Drošības policija atbildēja, ka tur viss ir kārtībā – nav pamata neko pētīt un apsūdzēt. Kaut visiem, kas to ir skatījušies, ir skaidrs, ka tajā ir noliegta Latvijas okupācija, kas ir noziegums. Un filma vēl aizvien ir tīmeklī skatāma.

DDD: Ar kuru galu viņi skatījās?

L.I.: Drošības policija, visi represīvie orgāni ir tikai profesionāļi. Viņi prot darīt savu darbu – prot uztaisīt lietas. Kāds izmeklētājs man atklāja, ka pratināšanas protokolā vienmēr rakstījis to, ko vajag viņam, nevis to, ko teicis pratināmais. Profesionāļi vienkārši prot **taisīt** lietas.

DDD: Izmeklētājs uzliek savus akcentus un, ja cilvēks tos nepamana, tie kļūst par nozīmīgu apstākli lietas izskatīšanā?

L.I.: Jā, un bieži nepamana. Reizēm liekas, ka mulķīgi rakstīts, nepareizas galotnes, jocīga teikuma uzbūve, bet tas ir darīts apzināti. Nevar saprast īsti to domu, no kuras viņš loba ārā vajadzīgo.

MAZIE STUKAČI UN “SPALVAINĀS ROKAS”

DDD: Vai dienestos strādājošajiem cilvēkiem nav sirdsapziņas, viņi neapziņās, kādu ļaunumu dara?

Leonards Inkins: Nāks cita vara, dos citus rīkojumus, un viņi profesionāli vērsīsies pret citiem. Protams, viņi ir vainīgi – viņi ir instruments, bet īstie vainīgie ir tie, kas to visu organizē. Tāpat kā lielais stāsts par čekas maisiem. Protams, ka mazais čekistiņš, kāds ziņotājs tautai un valstij lielu ļaunumu nespēja nodarīt – cik viņš varēja *nostučīt*: vienu, divus, desmit? Bet, ja mēs sākam šķetināt to kamolu, izgaismojam šo mazo *stukačiņu*, automātiski nonākam pie tā, kas šo mazo *stukačiņu* vervēja, kas organizēja, kas deva rīkojumus. Tā mēs nonāksim līdzīgiem personāžiem. Ja mēs šos karam pie lielā zvana, tad jau nonāksim pie mūsu valsti iznīcinājušās organizācijas un tās vadītāju atbildības jautājuma, pie deboļševizācijas. Tāpēc negrib čekas maisiem galus vērt vaļā...

Mēs jau nesakām, lai Komunistisko partiju un tās vadošos darbošos tikai par to, ka viņi ir bijuši komunisti tiesā – nē! Mēs tikai prasām atvērt maisus. Atveram maisus – un tad jau automātiski viss notiek. Komunistu vadītājus tiesā par to, ka viņi ir organizējuši, palīdzējuši okupantiem, represējuši un vadījuši represīvos orgānus. Arī masveida izvešanas notika komunistiskās partijas vadībā, komunistiem aktīvi piedaloties.

DDD: Tad mazajiem *stukačiem* būs iemesls atklāt, taisnoties, kādēļ un kas viņiem tā lika rīkoties.

L.I.: Un mēs varēsim novērtēt šajā procesā iesaistīto nodarījumu apmērus. Izrādīsies, ka kompartijas funkcionāram, salīdzinot ar mazo *stukačiņu*, nodarījumu apmērs būs milzīgs.

DDD: Katra *skrivīte* lielajā mehānismā ir ļoti būtiska – nebūtu mazo *“stukačiņu”*, lielie nevarētu funkcionēt.

L.I.: Bet lielie ir dzīvi, viņu nodarījumi ir fiksēti, kompartijas dažādu līmeņu sēdes ir protokolētas un atrodas nevis kaut kādos čekas arhīvos, bet kompartijas arhīvos, kas ir pieejami. Visu var atrast. Tikai dabū to mazo *stukačiņu* un šķētinī, ej uz augšu.

DDD: Tāpat, kā ar narkodilēriem – vispirms atrod to, kas uz ielas tirgo, tad viņš pateiks, kas viņam iedeva, tas savukārt, kur sēž narkobarons.

L.I.: Tieši tā. Bija jau arī tādi, kas čekā *stučēja* apzināti. Viņus neviens nevervēja, jo kļūt par ziņotāju īpaši nepiespieda – cilvēki to darīja brīvprātīgi. Ir pat kāds slavens, kuram nesen biju jubileja, dzejnieks, kurš desmit ga-

dus nokalpojis kā *stučētājs*, un čeka viņu atskaitīja par nelietderīgu – viņu izmeta. Bet viņš atkal izkalpojās nododot un vēl desmit gadus *stučēja*.

Šobrīd nav tik svarīgi vai mēs runājam par konkrētu Jāni vai Pēteri utt., bet gan par to, lai nonāktu pie tā,

“Jebkuram likumam, kas tiek pieņemts un ieviests Latvijas teritorijā, ir jākalpo latviešu tautas interesēm. Ja tas *de facto* nestrādā, tad par to nav ko matus skaldīt – tas vienkārši ir nederīgs.”

ka varam valstiski tiesāt šo sistēmu (ļaunumu) un pateikt, ka visi, kas ar to sadarbojas ir darījuši ko nosodāmu un sliktu, ka viņiem jāliedz ieņemt valsts ierēdņu amatus, jāuzliek citi liegumi un ierobežojumi.

DDD: Iespējams, kad atvērtu čekas maisus, daudziem veselība pasliktinātos – droši vien kāds, kurš nebaidītos atklāt lielo vīru vārdus, ar sirdi nomirtu...

L.I.: Nekādu lielu pārsieģumu tur nebūs. Tikai daži naivākie būs pārsteigti. Viena lieta ir čekas maisi, otra ir divdesmit gadu pieredze, jo mēs šos cilvēkus redzam, lasām viņu publikācijas, redzam viņu uzvedību un darbību – kā viņi maina politiskās partijas, kādas lietas sludina un ko dara. Pat bez visiem maisiem varam nojaust, kas ir kas.

DDD: Vajag tikai skatīties.

L.I.: Jā, vajag skatīties un pētīt.

LIKUMIEM IR JĀKALPO LATVIEŠU INTERESĒM

DDD: Saeima strādā pie likuma pieņemšanas, lai varētu krimināli sodīt tos, kuri noliedz Latvijas okupāciju. Kāds būtu jūsu vērtējums?

Leonards Inkins: Labs vērtējums. Jebkura ļaunuma attaisnošana un noliegšana ir nepieļaujama. Cita lieta, kā reāli tas tajā likumā izskatīsies. Ingara Burlaka filmā bija noliegta Latvijas okupācija, bet Drošības policija teica – nē, cilvēkam varot būt tāds viedoklis.

DDD: Vienīgi latvieši kurina nacionālo naidu, bet par latviešiem teiktais ir tikai viedoklis...

L.I.: Jā, tā tas ir. Un līdz ar to šim likumam nekādas jēgas nav. Jebkuram likumam, kas tiek pieņemts un ieviests Latvijas teritorijā, ir jākalpo latviešu tautas interesēm. Ja tas *de facto* nestrādā, tad par to nav ko matus skaldīt – tas vienkārši ir nederīgs. Visa, kas šeit notiek, lietderīgu var izmērīt vienkārši – vai tas ir izdevīgi latviešu tautai. Ja tas nav izdevīgi latviešu tautai, tad, lai cik labas normas tur būtu iekļautas, tas nav lietderīgs.

Ja pieņems likumu, kurā Latvijas okupācijas noliegšana būs tikai nosodāms viedoklis, tad kāda jēga tādām likumam?

DDD: Mums jau ir deklarācija par Latvijas okupāciju, mums ir deklarācija par latviešu leģionāriem – skaisti!

L.I.: Bet reāli dzīvē nav. Vismodrātiskākā konstitūcija pasaulē bija Staļina konstitūcija. Bet kāda bija tās būtība un saturs realitātē?

DDD: Pat, ja latviešiem nebūtu Deklarācija par Latvijas okupāciju, viņu pienākums būtu veikt Latvijas dekolonizāciju.

L.I.: Taisnība. **DDD:** Pat, ja mums nebūtu papīra, kas noteic, ka leģionāri bija godavīri, vienalga viņi tādi bija, jo cīnījās pret okupantiem.

L.I.: 16. martā, tāpat kā manā tiesas dienā, cilvēki var iet un paust savu atieksmi pret leģionu. Patiesībā 16. marts ir pārtapis par spīta, protesta dienu, un cilvēki nāk. Var pat redzēt, ka no gada gadā cilvēku kļūst aizvien vairāk, redzam, ka nāk aizvien jaunāki cilvēki. Tā ir laba ziņa un liecina par tautas izaugsmi.

RĒTAS TAUTAS SIRDĪ

Leonards Inkins: Reiz tēvs teica dēlam: “Kad tu dusmās uz kādu sakliez, tad iedzen naglu sētas mietā.” Mietā sākumā bija ļoti daudz naglu, bet ar laiku to palika arvien mazāk, tās kļuva retākas, un beigās jau nenāca klāt neviena.

Un tad tēvs dēlam deva jaunu uzdevumu. “Tikko esi uzvarējis sevī kādu sliktu kaisli vai kaitīgu iegribu, tā izrauj vienu iesisto naglu.” Un pēc kāda laika žoga stabs bija vienos caurumos, bez naglām. Dēls priecīgs teica tēvam: “Paskaties, cik es esmu labs, ne uz vienu nedusmojos, nekliežu, nelamāju, un sliktu tieksmju arī vairs nav.”

Tēvs atbildēja: “Vai redzi, cik caurumu un rētu ir stabā. Tu, uz citiem kliezot, tos lamājot, apmelojot, iesit rētas cilvēku sirdīs, un pat tad, kad tu naglas izrauj, rētas paliek. Tāpat kā žogs vairs nebūs bez caurumiem, tā arī sirdīs, kuras savainoju, neatlabs. Tāpēc tev nav par ko priecāties.”

Padomju vara mūsu sirdīs ir atstājusi daudz rētu, un kaut naglas ir daļēji izrautas, rētas ir palikušas. Tā ir visas šīs sarunas būtība. Arī manā sirdī ir daudz rētu, un tās sāp.

Intervēja Liene Apine

“KA” – autogaismas, lai glābtu dzīvību!

Vilhelms Klincāns

*Autoinženierijas
maģistrs
Jūrmalā*

VALSTS PREZIDENTS: “BEZATBILDĪBA VISOS LĪMEŅOS!”

21. novembra traģēdija “Maxima” veikalā satrieca un šokēja sabiedrību gan Latvijā, gan visā pasaulē – daudzo cilvēku bojāeja liecināja par drausmīgo bezatbildību valstī. Tomēr, ja Zolitūdē nelielā telpā un laikā koncentrētā traģēdija prasīja 54 cilvēku dzīvības, tad uz autoceļiem Latvijā ik gadu, īpaši tumsā, mirst vismaz četrreiz vairāk cilvēku nekā Zolitūdē, un ap divdesmit reizi vairāk (2013. gadā – 4234) tiek “saražots” traumēto un invalīdu.

“Prezidents pie Zolitūdes traģēdijas vietas nozvērējās, ka kaut kas ir nekavējoties jādara, lai uz autoceļiem neietu bojā tik daudz cilvēku... gaisu patricināja, bet rīcība neseko.”

23. novembra LTV-1 intervijā prezidents “Maximas” traģēdijai pielīdzināja arī traģēdijas uz Latvijas autoceļiem un teica, ka ar steigu arī šajā ziņā kaut kas ir jādara. “Nāves ēna pār cilvēkiem Latvijā. Bez atbildības visos līmeņos!” Arī šie ir prezidenta Bērziņa pateiktie vārdi, jo gājēju un velosipēdistu bojāgājušo ziņā Latvija ir pirmajā vietā Eiropas Savienībā un trešajā vietā kopējā bojāgājušo skaita ziņā, rēķinot uz miljonu valsts iedzīvotāju.

IESPĒJA NOVĒRST “NĀVES ZONU” APSTĀŠANĀS CEĻĀ

Lai prezidentu kā Nacionālās drošības padomes priekšsēdētāju, kas valstī ir atbildīgs par tautas drošību, informētu par to, ka tieši Latvijā ir radīts projekts, kas krasi mazinātu ceļu satiksmes negadījumu skaitu, pēc “Maximas” traģēdijas 03.12.2013. Prezidenta kancelejā es iesniedzu iesniegumu. Prezidentam dāriju zināmu, ka kopš 2001. gada Latvijā ir radīts “KA” projekts, kas krasi varētu mazināt ceļu satiksmes negadījumus tumsā. Šis izgudrojums ir vaja-

dzīgs ne tikai Latvijā, bet visā pasaulē, lai novērstu “nāves zonas” veidošanos apstāšanās ceļā un mazinātu satiksmes negadījumus uz autoceļiem tumsā, kas veido ap 70% no visām satiksmes traģēdijām (skat. interneta mājaslapu www.klincanaautogaisma.lv).

Latvijā izgudrotā “KA” projekta principus nu jau liek lietā Vācijā ražotajos vismodernākajos automobiļos – Audi A7, A8 un BMW modeļos. Esmu informēts, ka arī Indijā tos sāk lietot. Diemžēl ne tiem, kam ir pienākums gādāt par satiksmes drošību, ne satiksmes dalībniekiem, kas ir ikviens no mums, drošība uz autoceļiem Latvijā un “KA” projekts galīgi neinteresē, un sekas tam ir baisā asipainā statistika. Satiksmes ministrijas ierēdņi un citi, kuru pienākumos ietilpst gādāt par satiksmes drošību, ir ieciklējušies uz atstarotāju lietošanu, stacionārajiem radariem, vestēm un neko vairāk nespēj izdomāt. Paskaidrojot, ka dārgie radari efektīvi ir tikai gaišajā diennakts laikā. Tumsā no tiem nav nekādas jēgas, jo Ceļu satiksmes noteikumi, lietojot tuvās gaismas, neliedz braukt ar 90 km/h un pamatīgu “nāves zonu” apstāšanās ceļā (skat. mājaslapu).

šību valstī, un tas ir pats galvenais amatu pienākums. Piedāvāju arī tāpēc, lai Latvija ar šo projektu varētu lepoties tālu pasaulē un pelnīt lielu naudu, ko tagad dara vācieši un indieši (skat. mājaslapu). Taču pie mums satiksmes drošībai paredzētā ES un budžeta nauda tiek notērēta visādiem apšaubāmiem projektiem un pētījumiem, bet ne aktuālam drošības projektam.

VIENALDZĪBA TURPINĀS

Pēc ilgas gaidīšanas, 2014. gada 11. februārī beidzot saņēmu Prezidenta kancelejas ierēdņa Aleksandra Bimbiruliņa (nevis prezidenta, kā tika lūgts iesniegumā) parakstītu, galīgi tukšu atbildi Nr. 280. Ir aizdomas, ka prezidents šo iesniegumu vispār nav redzējis. Atbildē man tiek skaidrots, ka ceļu satiksmes drošības politiku īsteno satiksmes ministrs, kurš ir Ceļu satiksmes drošības padomes priekšsēdētājs. Tā padome apvienojot ekspertus no Rīgas Tehniskās universitātes, Latvijas Autoinženieru asociācijas un Latvijas Pilnvaroto Autotirgotāju asociācijas (tagad Auto asociācija). Par šo gudrinieku dižajiem atzinumiem attiecībā uz “KA” projektu var izlasīt 2005. gada 20. janvāra laikraksta “DDD” publikācijā “Latvija – asiņaino ceļu rekordvalsts un vampīriskie ierēdņi” (skat. mājaslapu).

Manu iesniegumu Prezidenta kancelejas ierēdņi bija aizsūtījuši Satiksmes ministrijai paskaidrojuma sniegšanai. Lai satiksmes ministram kopā ar ierēdņiem un dižajiem asociāciju ekspertiem atvieglotu mokas sagatavot prezidentam kompetentu atbildi par “KA” projektu, un lai tiem būtu kaut kāda sajēga par mūsdienu automobiļu ārējo apgaismojumu un atbildē nebūtu jāraksta tādas mulķības, kādas gadiem ilgi tika rakstītas, es aizsūtīju vācu auto ārējās apgaismes sistēmu rūpnīcas “Hella” informatīvos ilustrētos materiālus, no kā nezināsiem mācīties. Lai Valsts prezidentu no Satiksmes ministrijas darboņu puses nebūtu iespējams maldināt par manu iesniegumu, arī Prezidenta kancelejā iesniedzu “Hella” katalogus.

Katalogā “Product overview” 36. lpp. ir parādīti jau masveidā ražotie lukturi un to veidotie ieslēpītie tālās gaismas stari, kas neizplatās uz pretējo braukšanas joslu un atbilst Latvijā radītajam projektam, ar ko tiek aprīkoti vācu modernākie automobiļi. Iesniedzu arī Audi A7 un Audi A8 katalogus, kur parādīti “KA” principiem atbilstošie diodžu (LED) lukturi. Savukārt kataloga “Truck” 78.–79. lpp. parādīts, kā izvietojami

tālo gaismu papildlukturi atbilstoši ANO EEK Nr. 48. Noteikumu prasībām, kas ievēroti arī “KA” projektā (skat. mājaslapu), bet to arvien spītīgi apšaubā no laika gara galīgi atpalikušie bijušie un esošais satiksmes ministrs ar saviem ierēdņiem un dižekspertiem, kuriem līdz pat šai dienai vēl nav skaidrs, kas ir apstāšanās ceļš. To spilgti parāda nesen LTV1 pārraidēs “Zebra” un reklāmas klipos (rullīšos) par bargu naudu daudzreiz rādītās mulķības, ka apstāšanās ceļš sastāv no vadītāja reakcijas laika un bremzēšanas ceļa. Bet kur pazudis bremžu iedarbības laiks, kas ir vidēji viena sekunde?

Smagajiem automobiļiem paiet pat vairāk par sekundi, kamēr ar saspiesto gaisu piepildās bremžu kameras. Pa šo laiku automobilis noripo vismaz 25 metrus atkāribā no braukšanas ātruma (skat. mājaslapu). 2005. gadā izdotajos un arvien spēkā esošo “Ceļu satiksmes noteikumu” grāmatas vāka pēdējā lappusē arī var redzēt absurdu shēmu, kur nav parādīts bremžu iedarbības laikā nobrauktais ceļš. Atliek cerēt, ka, gatavojot izdošanai un papildinot jaunus “Ceļu satiksmes noteikumus”, Satiksmes ministrijas darboņi, Ceļu satiksmes drošības padome (CSDP) un to dižie eksperti-padomdevēji, kuros visi ministri un ierēdņi mutes ieplētuši klausās, būs beidzot sapratuši, kas ir apstāšanās ceļš, pieļautās kļūdas izlabos un nemaldinās ar mulķībām cilvēkus.

TIKMĒR CITUR MEKLĒ RISINĀJUMU

Labi būtu, ja CSDP jaunajos noteikumos kaut ko paskaidrotu par Latvijā radītajām un citās valstīs jau lietotajām neizbīdītajām tālajām gaismām un arī pirmoreiz pasaulē Latvijā skaidroto “nāves zonas” esamību un tās novēršanu, lietojot “KA”. Prezidents pie Zolitūdes traģēdijas vietas nozvērējās, ka kaut kas ir nekavējoties jādara, lai uz autoceļiem neietu bojā tik daudz cilvēku, kas ir daudz briesmīgāk nekā “Maximas” nelaime Zolitūdē, jo riskam ir pakļauts ikviens, kurš izmanto autotocēlus.

Diemžēl prezidents gaisu patricināja, bet rīcība neseko. Negribas ticēt, ka prezidents, kuram kā Nacionālās drošības padomes priekšsēdētājam primārais pienākums ir gādāt par valsts iedzīvotāju drošību,

“KA” projektam un manam iesniegumam nebūtu pievērsis nekādu uzmanību, ja par to būtu zinājis. Par amata pienākuma nepildīšanu vissvarīgākajā lietā, kas ir cilvēku dzīvību un veselības apdraudējumu cēloņu mazināšana, viņš lietas labā neko nedara, tāpat tādām prezidentam būtu jāpiemēro impīčments un atbilstoša kriminālatbildība.

Tikmēr ANO un ES institūcijās drudžaini meklē risinājumu, kā mazināt bojāgājušo un sakropļoto cilvēku skaitu uz autoceļiem visā pasaulē. Pat šārtotajā ES ik dienu uz autoceļiem vidēji bojā iet ap 70 cilvēkiem (“Latvijas Avīze”, 01.04.2014.). Citur pasaulē, īpaši Āzijas, Āfrikas un Dienvidamerikas valstīs, situācija ir vēl traģiskāka. Ja vācu modernākajos automobiļos “KA” principa lukturi tiek iemontēti virsbūvē rāzošanas procesā un maksā ap 1500–2000 EUR, tad Latvijā iegādājami un jebkura automobiliem 1–2 minūšu laikā uzstādāmie (skat. mājaslapu) papildlukturi ir desmitreiz lētāki un krietni efektīvāki, tomēr “mulķu zemē” nav pieprasīti un tiek ignorēti. Sekas tam ir jau zināmas. Tāpēc turpmāk par “KA” projektu visa informācija tiks nosūtīta ANO un ES atbilstošajām institūcijām un amatpersonām, kurām ļoti rūp situācija uz pasaules autoceļiem.

Eiropas Komisijas priekšsēdētāja vietnieks un par mobilitāti atbildīgais komisārs Šīms Kallass sacīja, ka “transporta drošība ir kā Eiropas preču zīme, ka uz Eiropas ceļiem vēl ik dienu iet bojā 70 cilvēki, utt.” (“Latvijas Avīze”, 01.04.2014.). Nu tad viņš (vai viņa mantiņeks) pirmais arī saņems informatīvos materiālus par “KA” projektu un attieksmi pret to Latvijā, kas ir ceļu satiksmes negadījumu rekordiste. Šoruden

vācu kompānija BMW gatavoja prezentēt principiāli jaunus lāzerlukturus, kuru gaismu veidos lāzeru gaismas diodes, un ar tiem tiks aprīkots BMW i8 modelis. Šīs jaunās gaismas ir 10 reizes spilgtākas, tāpēc noteikti būs jābūt slīpajam staram, atbilstoši “KA” principiem, lai spēcīgi neapžilbinātu pretimbraucošos!

Latvijā daudz naudas ir iztērēts un vēl vairāk paredzēts tērēt bezjēdzīgajam stacionāro fotoradaru ieviešanas projektam. Šādu fotoradaru izvietojums būs atzīmēts autoceļu kartēs, pirms radariem būs novietota brīdinājuma zīme, ka priekšā ir fotoradars. Nu kur vēl lielāku mulķību var izdomāt?! Katrs satiksmes noteikumu pārkāpējs šādiem radariem disciplinēti pabrauks garām un pēc tam – gāzi grīdā! ...ar visām no tā izrietošajām sekām. Pie skolām un citur, kur ir jāierobežo ātrums, daudz efektīvāki un lētāki ir gulošie policisti ar brīdinājuma zīmēm pirms tiem. Visvairāk autovadītājus disciplinē policijas mobilie un pārvietojamie fotoradari. Tie ir pasargāti arī no bojāšanas un optikas aizkrāsošanas, kā tas notiek ar stacionārajiem.

2013. gada 8. februāra laikrakstā “DDD” bija nopublicēta mana atklātā vēstule Valsts prezidentam, satiksmes ministram, iekšlietu ministram, Ministru prezidentam un ekonomikas ministram par problēmām satiksmes drošībā un “KA” projektu. Pilnīgs klusums. Arī tagadējā premjerministre Laimdota Straujuma 2012. gadā, būdama zemkopības ministre, “Latvijas valsts mežiem” aizliedza izsniegt pabalstu “KA” projektam, lai vairāk paliktu pietuvinātiem deguniem, ko dalīt... Arī šai dāmai nerūp cilvēku dzīvības! Tāda ir varas elites, ko ievēlējis nedomājošais pūlis, morāle.

Kā vērtēt EIROPARLAMENTA VĒLĒŠANU rezultātus?

Turpinājums no 2. lpp.

Bet šie divi pasaules klaidoņi laikam nekur un nevienam nav vajadzīgi, jo paši neizjūt piederību kādai zemei vai tautai un Latvijā atrodas tikai mūsu tautiešu vairuma glēvuma un bezzobainības dēļ.

reklāmu radio, lika viņam plusus, tā vietā, lai stripotu šo radījumu un atbalstītu tikai 4.vietā esošo **Edvīnu Šņori**. Kas attiecas uz pēdējo, tad viņam iesaku padomāt, vai bija vērts pities ar viltusnacionāļiem,

“Kā liecina TV redzētie kadri, tad pamatā vēlētajī bija pensionāri, kuri vēlēšanās parasti piedalās, pirmkārt, tāpēc, ka tā ir viņiem laba izklaide vienmuļajā, pelēcīgajā ikdienā.”

Vēlos atzīmēt, ka vienīgais no “SC” ievēlētais tips – bijušais TV žurnālists **A.Mamikins** – nav vis nekāds *nevainīgs jērīnš*, bet gan ļoti bistams, naidīgs un nekaunīgs naturalizēts okupants, kurš ne par mata tiesu nav lojālāks Latvijai par abiem augstāk minētajiem tipiņiem, kā arī “caurkritušo” **A.Rubiku**. Katrs, kas skatījās viņa vadītās pārraides TV5 un REN-TV Baltic, varēja par to pārliecināties. “SC” vēlētajī labi zināja, kam viņi plusinus lika...

Visbeidzot. No “nacionālās” apvienības ievēlētais R.Zīle jau pirms 20 gadiem parādīja, ka ir nožēlojams liberālis kā politiskos, tā ekonomiskos jautājumos, un latviešu tautas liktenis viņam nerūp ne tik, cik melns aiz naga. Jau balsojot 5.Saeimas vēlēšanās 1993.gadā, es šo tipu no “TB” saraksta svītroju. Žēl, ka dumjie patriotiski noskaņotie vēlētajī, uzķērušies uz viņa skandināto

kas viņam gaidīto vietu EP tā arī nedeķa, toties reputāciju (vismaz manās acīs) krietni vien pabojāja... Vai varbūt viņš tomēr cer, ka pēc 12.Saeimas vēlēšanām Zīle, sekojot caurkritušā premjera paraugam, kļūs par premjeru, atdodot viņam savu vietu EP? Nu, cerība, kā zināms, ir muļķa pēdējais mīrinājums...

Nobeigumā gribētu aicināt tautiešus nopietni gatavoties Saeimas vēlēšanām rudenī. Tajās, manu prāt, gan būtu jāpiedalās, un jāizveido beidzot viens **PATIESI NACIONĀLS** saraksts. 10. un 11.Saeimas vēlēšanās tāda nebija, vai tagad būs? Varbūt atbildi uz šo jautājumu varēs sniegt **Viktors Birze** no Liepājas, kas nesen atgriezies Latvijā no ārzemēm un atsācis darboties politikā? Laiks rādis...

LATVIEŠU INTERESES AUGSTĀK PAR VISU!!!
CĪNAI UN UZVARAI SVEIKS!!!

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte

(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts *DDD* Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2014

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktore vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4, Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: *SIA “Latgales druka”*,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

LAI PRETDABISKUMA SLUDINĀTĀJI APKLUST!

Turpinājums no 4. lpp.

DDD: *Neviens cits tavā vietā šo lēmumu nevar pieņemt, tumsas kalpi var vienīgi ar meliem uzspiest visādas degradācijas, un tieši tas tagad arī notiek, piemēram, jautājumā par attieksmi pret homoseksuālistu. Vai piekritat, ka šī ir cilvēka brīvās gribas ietekmēšana?*

I.P.: Es pat teiktu – cilvēka indoktrinēšana...

DDD: *Kādā veidā?*

I.P.: Tas ir – ar manipulātiem paņēmieniem tiek noņemts no pareizā un nolikts uz sliktā, lai cilvēks pēc tam domā, ka nevis tas bija pareizi, bet šis.

SODOMA UN GOMORA – NEPĀRPROTAMS ATGĀDINĀJUMS

DDD: *Kas Svētajos Rakstos ir teikts par homoseksuālistu?*

Ivo Pavlovičs: Bībelē par to tiek runāts daudz un dažādi. Kad atšķiram Veco Derību, redzam, ka Dievs noteic, kādas ir normālas un nenormālas seksuālās attiecības. Jau Ēdenes dārzā redzam, ko Dievs saka Adamam un Ievai – augļojieties un vairojieties, un piepildiet zemi. Tas nozīmē veidot seksuālu fizisku tuvību, kuras rezultātā turpinās cilvēku dzimums. Turpināt cilvēku dzimumu ir dabiskā lietu kārtība, kādu Dievs jau ir ielicis cilvēcei no pašiem tās sākumiem. Tur nav divi Ādami, un tur nav divas Ievas, tur nav viens Ādams un trīs Ievas, bet tur ir viens Ādams un viena Ieva – divi cilvēki, kuri veido vienu ģimeni, kurai Dievs ir devis pavēli augļoties un vairoties, un piepildīt zemi.

Turpat Vecajā Derībā 3. Mozus grāmatā ir sacīts, ka priekšstatus par to, kas ir pareizs, kas nepareizs, Dievs ir ielicis cilvēku sirdsapziņās. Proti, to, ka nedrīkst zagt, varētu pat neteikt – cilvēks tāpat to jau zina. Arī to, ka nav labi melot un mānīt otru cilvēku. Mūsu sirdsapziņā ir ielikts arī tas, ka nav labi krāpt cilvēku, kurš tevi mīl un tev uzticas. Un tas, ka jāgoda, jāmīl savi vecāki – jā rūpējas par tiem, kas ir dāvājuši tev dzīvību, arī taču ir dabiski un normāli. Tāpat, ka par otru nevajag sliktu runāt un iekārot to, kas pieder otram, arī taču ir saprotams.

Tomēr cilvēks ir iemācījies savu sirdsapziņu aplūsināt. Viņš neklaušās savā sirdsapziņā, un tā apklust. Viņam liekas, ka pārkāpjot izdaris kaut ko lieliskāku un gūs lielāku prieku un baudu. No vienas puses ir absolūti normāli un skaidri, ka vīrietim seksuāli tuvoties otram vīrietim ir nenormāli. Loģika un cilvēka fiziologi-

ja par to liecina. Un to arī apstiprina mūsu sirdsapziņa. Bet redziet, cilvēkiem grēkojot, pazaudējot skaidro priekšstatu par Dievu, cilvēki nedzird vairs savu sirdsapziņu un Dieva balsi. Tad Dievam bija jādod rakstiskā veidā cilvēkiem likumi, lai cilvēks savu sirdsapziņu varētu sinhronizēt ar Dieva Vārdu. Un Vecajā Derībā skaidri ir pateikts – ar vīrieti tev nebūs gulēt kopā, kā kopā gul ar sievieti – tā ir nešķīstība. Tur ir arī uzskaitīts, ka nevar gulēt ar savu meitu, ka nedrīkst sievieti ar sievieti, nedrīkst vīrietis kopoties ar lopu, un arī sievietei nedrīkst ļauties kopībai ar lopu utt. Tur ir norādīts, kādi ir ietvari normālām seksuālām attiecībām.

Turklāt jāteic, ka Dievs, rūpējoties par to, lai tauta morāli nedegradētos, deva ļoti bargus likumus – seksuālie pārkāpumi Vecajā Derībā tiek ļoti smagi nosodīti. Bet tas tikai norāda uz šo noviržu jeb perversiju smagumu. Kāpēc tad Vecajā Derībā Dievs lika izdeldēt šo netikumu veicējus? Tāpēc, lai sabiedrība un konkrētā tauta nedegradētos un nepazustu!

Savukārt Jaunajā Derībā Kungs Jēzus Kristus nāk ar žēlastību un piedošanu grēciniekam. TV raidījumā “Aizliegtais papēmis”, kurā es piedalījos, Kārlis Streips, ja nemaldos, pieminēja Jaunajā Derībā minēto sievieti, kuru gribēja ar akmeņiem nomētāt.

DDD: *Viņš to acīmredzot attiecināja uz sevi...*

I.P.: Bet ir nianse – Jēzus visus grēciniekus pieņēma un visiem, kuri nožēloja, piedeva. Taču atcerieties, ko Viņš šai grēciniecei teica: “Ēj un negrēko!” Vecā Derība mums paskaidro grēka smagumu un skarbumu, un kontrastā nāk Jaunā Derība, kur Jēzus parāda – jā, mūsu grēki ir lieli, Dievs dāvā piedošanu, bet ir nosacījums: tev ir jāredz savi grēki, jāatzīst, ka tas ir nepareizi, jānožēlo un vairs nav jāgrēko! Jēzus tai sievietei taču neteica: es tev piedodu, ej un turpini to darīt atkal, bet teica ļoti stingri – ej un negrēko vairs!

DDD: *Problēma ir tā, ka tāds Streips ir tik ļoti aplūsinājis savu sirdsapziņu, ka vairs pat neapjēdz savas novirzes graužošo ietekmi. Viņš grib turpināt deģenerēties un pat publiski ar to lepojas: “Esmu gejs – latvietis!” Viņš nevis nožēlo savu tieksmi uz nešķīstību, bet vairo mūs, ka mēs viņa pretdabiskās izdarības atzīstam par nenormālām un saucam pederastus un lesbietes par izdzimteniem.*

I.P.: Lai Dievam nebūtu jānāk ar bardzību un grēka darītājs jāizdeldē, tad cilvēkam ir jālūdz: “Kungs, piedod un palidzi atjaunot pareizu lietu kārtību!” Mēs taču redzam, ka ir dažādi

kaitīgi netikumi, piemēram, smēķēšana, kuras rezultātā cilvēki saslimst ar smagām slimībām, ietekmējot arī pēcnācējus. Arī alkoholisms ir smaga sērga. Daudzi cilvēki nespēj šim zaļajam pūķim turēties pretī. Ir vēl smagākas lietas – narkotikas, kas ir personību degradējošas vielas, kas degradē ne vien cilvēka veselību, bet arī sociālo vidi. Un to pašu var sacīt arī par šo netikumu

jāsauc lietas īstajos vārdos.

I.P.: Jā, ir jāsaka patiesība, un tā nav naida, neiecietības izpausme – patiesība ir skarba, bet patiesa. Tā ir draudzīgi pasniegta roka, kura mēģina cilvēku izglābt no viņa paša maldiem, nomaldīšanās savā identitātē.

DDD: *Turklāt, runājot patiesību par homoseksuālistu, var tikt paglābti jaunieši, kas vēl nav ap-*

“Slikti viņi jūtas tādēļ, ka viņi sevī jūt un realizē pretdabiskas tieksmes, tās sagrauj viņus no iekšienes, kā tas ir ar jebkuru cilvēku, kurš dara to, kas ir pretdabisks.”

– homoseksuālistu un tā propagandu.

Jebkurš veselīgi un normāli domājošs cilvēks redz postošo iespaidu, kādu uz sabiedrību, īpaši uz jaunatni, atstāj homoseksuālista propaganda. Jauniešu nestabilajos prātos tā ievieš domu, ka viņš var izvēlēties – būt puisis vai meitene, var veidot kopdzīvi ar ko un kā grib. Un, ja neviens viņam neiedrošinās pateikt, kas ir normāls, kas nenormāls, kas pareizs, kas nepareizs, tad pretdabiskuma propaganda ies plašumā. Tā būtu ļauna un negodīga rīcība pret jauniešu cilvēkiem, pret sabiedrību!

Piemēram, jaunais cilvēks kaut kāda iemesla dēļ jūt sevi homoseksuālas tieksmes. Ja viņam teiks: “Okei, uz priekšu, dari tā, viss kārtībā!” – tas taču nozīmēs mudināt uz degradēšanos šo cilvēku. Tiem, kuriem ir grūtības izvēlēties starp dabisko un pretdabisko, vajag palīdzēt. Ne jau naidu kurināt, neiecietību, bet vienkārši vajag palīdzēt.

DDD: *Palīdzēt var patiesa informācija, adekvāta attieksme pret šo apziņas kroplību, kā arī ārstēšanās iespēju radīšana. Tāpēc ir*

lipuši ar šo garīgo sērgu. Vai, jūsuprāt, Eiropu pie-meklēs Sodomas un Gomoras liktenis?

I.P.: Svētajos Rakstos Jūdas vēstulē ir teikts: “Tā Sodoma un Gomora, un apkārtējās pilsētas, kuras šim līdzīgi padēvēs netiklībai un nomaldījās pretdabīgās miesas kāribās, ir noliktas par atbaidošu piemēru mūžīga uguns-soda izciešanai. Tāpat arī šie, sekodami šiem sapņiem, apgāna miesu, nicina augsto Valdnieku un zaimo Debess Varas.” Tur, kur šādas nešķīstības tiek uzspiestas un propagandētas, patiešām var nākt Dieva dusmas un sodība, kas ir likumsakarīgs rezultāts. Es saprotu, ka tas nebūs arguments cilvēkiem, kam Dievs ir pasaku tēls, vai arī tiem, kuri vispār nerēķinās ne ar kādu augstāku varu.

DDD: *Viņiem argumenti nav nekādi.*

I.P.: Viņiem argumenti nav nekādi. Bet katrā ziņā Sodoma un Gomora – tas ir nepārprotams atgādinājums, kas var notikt, ja visa sabiedrība masveidā nododas netiklībām un nešķīstībām.

*Turpmāk vēl...
Intervēja Līga Muzikante*

VAI POLICIJA PILDĪJA SAVUS PIENĀKUMUS?

Iekšlietu ministram R.Kozlovskā k-gam

Pēc 9. maija Jūs izteicāt pateicību policistiem par labo dienesta pienākumu izpildi. Bet, vai tad policijai nevajadzēja novērst vainaga zādzību, kas pie “Uzvaras pieminekļa” tika nolikts pusnaktī – starp 8. maiju, kad beidzās 2. pasaules karš, un 9. maiju, kad iesākās Latvijas okupācija? Vai tad policijai nevajadzēja novērst jauniešu gājienu, blāujot “ROSSIJA” un nesot PSRS karogu? Manuprāt, tāpat Ukrainas nelikumīgo formējumu karogi bija norāde uz to, ka arī Latvijā okupācijas gadadienas svinētāji vēlas Ukrainas variantu, ko skaidri jau redzēja krievu skolu piketa laikā Petropavlovska darbībā ar riepām...

Valters Rudzītis

